

ΕΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ν. ΠΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' Ἀθήνας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματεσῆμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ, (μετὰ ἐπίλογον), μυθιστορία Ἰσπανικὴ (Συνέχεια).
— Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά. (Συνέχεια). — ΕΡΜΙ-
ΜΙΤΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ, διήγημα, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς Ἰακωβίαις 6.
Ἐν τῇ Ἐκκατηρικῇ φρ. χρυσῶν 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΓΛΑΑ προηγούμενα λιπὲν 30.

Θά ζήσης ἐτι ἀρκετὸν καιρόν. (Σελ. 330).

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΣΠΑΝΙΚΗ

ΜΑΝΟΥΗΛ ΦΕΡΑΙΝΑΝΑΟΥ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

(Συνέχεια τῆς προηγούμενης φύλλου).

ΕΒ'

Τὴν ἐπιούσαν, ἡ Ἀδελαΐς ἐξήρχετο τῆς οἰκίας τῆς καθ' ἣν ὥραν ἐγὼ ἐξηρχόμην τῆς ἰδικῆς μου.

Ἐκείνη μὲν ἵνα μεταβῇ παρὰ τῇ Κλάρα, ἐγὼ δ' ὅπως πορευθῶ παρὰ τῷ Μιαντουκατοῦκ.

Ὅτι συνέβη μεταξύ τῆς Ἀδελαΐδος

καὶ τοῦ Λοπές δὲν ἔμαθον εἰμὴ ἀρού ἐγε-
νόμενην φάντασμα, ἡ ὁποία κττάστασις μου
ἐπιτρέπει μοι νὰ βλέπω καὶ ἀκούω, ἄνευ
ὀφθαλμῶν καὶ ὠτων, ἐν τε τῷ παρελθόντι
καὶ τῷ ἐνεστώτι, πᾶν ὅ,τι σχετίζεται
μετὰ τῆς ἱστορίας μου· τὸ θαυμάσιον τοῦ-
το δῶρημα ἔλαβον μετὰ τὸν φαινόμενον
θάνατόν μου.

Θέλω σοὶ διηγηθῆ, λοιπόν, τὴν μετὰ
τοῦ Λοπές συνέντευξιν τῆς Ἀδελαΐδος.

Μὴ λησμονῆς, ὅτι ἡ Ἀδελαΐς ἦτο ἐγ-
γονή τοῦ Μιαντουκατοῦκ, θυγάτηρ τῆς
Παρθένου-τῆς-Αὐγῆς, ἐπομένως θυγάτηρ
τοῦ Λοπές.

Ἡ Ἀδελαΐς ἤγνοιε, ὅτι ὁ Λοπές ἦτο

πατήρ τῆς, ὡς ἐκεῖνος ἤγνοιε, ὅτι ἐκείνη
ἦτο θυγάτηρ του.

— Ὁ Λοπές ὅμως ἐγνώριζε τὸν Μιαν-
τουκατοῦκ, ἐπομένως δὲν ἠδύνατο νὰ ὑ-
ποπτεύσῃ, ὅτι ἡ συνοδεύουσα τὸ φάντα-
σμα εἶς τὸν χορόν νῆα . . .

— Ὁ Λοπές ἐγίνωσκεν, ὅτι ὁ Μιαν-
τουκατοῦκ ἦτο ζῶν, ἐθεωρεῖτο δ' ὑπὸ τῆς
Κλάρας ὡς φάντασμα, διότι ὁ Λοπές διη-
κόλυε τὴν εἴσοδον αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς.

Ὁ Λοπές ὑπετάσαστο εἰς τὸν Μιαντου-
κατοῦκ, ἕνεκα τῶν εἰς χεῖρας τούτου εὐρι-
σκομένων ἀποδείξεων περὶ τῆς ἐσχάτης
προδοσίας ἐκεῖνου, αἵτινες ἠδύνατο ν' ἀ-
ντιβιβάσωσιν αὐτὸν εἰς τὴν ἀγχόνην.

Ἐνεκα τούτου, οὐ μόνον ἡ Ἀδελαΐς, ἀλλὰ καὶ ὁ Λοπὲς, ἐπίσης ἐπόθει τὴν ἀπόλειαν τοῦ Ἀλθαρές.

Τοιαύτη ὑπῆρχεν ἡ πρὸς ἀλλήλους στάσις πατρὸς καὶ θυγατρὸς, ἀγνοούντων τὴν συγγενικὴν σχέσιν των.

Οὐδ' ἠδύνατο ὁ φιλόποπος Λοπὲς νὰ φαντασθῆ, ὅτι ὁ πάππος εἶχε νυμφευθῆ τὴν ἐγγονὴν του.

ΕΓ'

Ἐνῶ, λοιπόν, μετέβαινον ἐφ' ἀμαξῆς εἰς τὴν ἑπαυλιν, ἐν ἧ κατῴκει ὁ Μιαντουκάτουκ ὑπὸ πάντων ἀγνοούμενος, ἐξήρχετο αὐτῆς ἡ Ἀδελαΐς, μελανειμῶν καὶ ἔχουσα τὸ πρόσωπόν της κεκλυμένον διὰ πυκνοῦ πέπλου.

Αἱ ἀμαξαὶ ἡμῶν διεσταυρώθησαν.

Ἡ Ἀδελαΐς, ἀφικομένη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κλάρας, ἀντι ν' ἀνέβη εἰς τὴν μεγάλην κλίμακα, διηυθύνθη εἰς τὸ ἰσόγειον, ἐν οἷς ἔκειντο τὰ γραφεῖα.

Ὁ Λοπὲς, περίφροντις, ἐδημιάζειν εἰς τὸ γραφεῖον, ἐν ᾧ ὑπῆρχε τὸ ταμεῖον.

Εἰς τὴν θέαν τῆς κεκαλυμμένης τοῦ προσώπου γυναικὸς, τῆς ὁποίας ἡ κομψὴ περιβολὴ ἐνεδεικνυεν αὐτὴν ὡς περιωπῆς πρόσωπον, προέβη πρὸς αὐτὴν μετὰ τῆς ἐπιφυλακτικῆς ἀβρότητας τῶν τρόπων τῶν χρηματιστῶν.

— Εὐαρεστήθητε, εἶπεν ἡ Ἀδελαΐς, νὰ μοι παράσχητε βραχειὰν συνέντευξιν.

— Σὰς ἀκούω, κυρία.

— Ἐπεθύμουν νὰ ἤμεθα μόνοι.

— Τότε, λάβετε τὸν κόπον νὰ εἰσέλθητε, εἶπεν ὁ Λοπὲς, ἀνοίξας τὴν θύραν ἰδιαιτέρου γραφείου, ὁμοίου πρὸς τὰ ὑπάρχοντα παρὰ παντὶ τραπεζιτικῷ οἴκῳ.

— Κλείσατε τὴν θύραν, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, ἀφοῦ εἰσῆλθεν.

Ὁ Λοπὲς ὑπήκουσε.

Τότε, ἡ Ἀδελαΐς, ἥτις εἶχε καθῆσαι ἐπὶ ἀνακλίντρον, ἀπεκάλυψε τὸ ὄρατον πρόσωπόν της.

Ὁ Λοπὲς ἐκινήθη πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Ἐννοῶ τὴν ἐκπληξίν σας· δὲν ἐλάθωμεν ποτὲ συμφροντολογικὰς σχέσεις.

— Ἐρχεσθε διὰ τοιαύτας, κυρία;

— Οἱμοὶ! ναι! διότι εἶμαι δυστυχεστάτη.

— Ἔμεῖς δυστυχῆς!.. Ὅσα ὑπέθετον, ὅτι ὁ κύριος Ἀλθαρές...

Ἡ Ἀδελαΐς ἐποιήσατο κίνημα ἀνυπομονησίας:

— Εἶμαι δούλη του, εἶπε.

— Ἐνόμιζον...

— Ἐνομιζετε!.. Ἄ! πᾶσα γυνὴ τοῦ κόσμου ὀφείλει ν' ἀποκρύπτῃ τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς τῆς... Ἄλλ' ὡς ἀφήσωμεν αὐτὰ, σὰς ἐξορκίζω ἔρχομαι νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν μίαν ἐκδούλευσιν, ἀλλὰ παρ' ὑμῶν προσωπικῶς, οὐχὶ παρὰ τοῦ τραπεζιτικοῦ οἴκου...

— Ἐάν μοι ἦναι δυνατὸν νὰ σὰς ὑποχρεώσω...

— Ἐχω ἀνάγκη δεκάπενταχιλίων φράγκων.

Ὁ Λοπὲς διηυθύνθη παραχρῆμα πρὸς

τι συρτάριον, τὸ ὁποῖον ἠνέωξε καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ δεκάπέντε τραπεζικὰ γραμμάτια, τὰ ὅποια περιετύλιξε καὶ παρέδωκε πρὸς τὴν Ἀδελαΐδα.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἐκείνη· ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐκτὸς τῆς καλῆς πίστεώς μου, δὲν ἔχω ἑτέραν ἐγγύησιν ἐλπίζω ὅμως, ὅτι τάχιστα θέλω δυνθῆν' ἀποζημιώσω ὑμᾶς διὰ τὴν παρεχομένην μοι καὶ διὰ τὰς αἰτηθησομένους ἐκδουλεύσεις.

— Ὅπως ἀπαλλάξω ὑμᾶς, κυρία, τοῦ κόπου νὰ ἐπανέλθητε, δύνασθε μόνον νὰ μοι εἰπῆτε τίνος ποσότητος ἔχετε ἀνάγκη.

— Ὅχι, ὄχι· ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἔχω ἀρκούντα χρήματα, ὅπως ἐξέλθω τῆς περιπλοκῆς. Ἐντὸς μηνός, θέλω προσφύγει ἐκ νέου εἰς τὴν ὑμετέραν φιλίαν καὶ μετ' ὀλίγον θέλω σὰς πληρώσει... ἴσως κάλλιον ἢ ὡς προσδοκᾶτε.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐν μέγα ἐλάττωμα, εἶπεν ὁ σκελετός, διακόψας τὴν διήγησίν του, δῆλα δὴ περιπίπτει εἰς ὑποθέσεις.

Ποσάκις δὲν ἀποδίδομεν εἰς τοὺς ἐπιβούλους λόγους φίλου ὁποῖαν οὕτως ἐπιθυμῶν ἔνοιαν;

Ὁ Λοπὲς ὑπέθεσεν, ὅτι αἱ λέξεις «μετ' ὀλίγον θέλω σὰς πληρώσει ἴσως κάλλιον ἢ ὡς προσδοκᾶτε» εἶχον τὴν φρικωδὴ ἔνοιαν, ὅτι, μετ' ὀλίγον θὰ εἶμαι χήρα καὶ οὐχὶ δούλη... ἐὰν δὲ θέλητε... διότι ἡ Ἀδελαΐς εἶχε προσφέρει ἐκείνας τὰς λέξεις μετὰ ὅσους τόσων χαῦνον καὶ οἰκτεῖον, χρωματίζουσα δ' αὐτάς, οὕτως εἶπεν—

τὸ βλέμμα εἶναι ὁ χρωματισμὸς τῆς οὐλίας— διὰ βλέμματός ἡδέως, ὥστε ὁ Λοπὲς, ὅστις εἰσείη τον Μιαντουκατοῦκ, ἐνόμισεν, ὅτι εἴρε πρόχειρον ὄργανον τῆς ἱκανοποιήσεως τοῦ πάθους του. Ὁθούμενος ὑπὸ τοῦ μίσους του, ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον νὰ διαφωτίσῃ ἐκεῖνο τὸ μυστήριον.

— Κυρία, τὸ ταμεῖον ἡμῶν εἶναι ἀνοικτόν, εἶπεν. Ἐὰν ὁ οἶκος Ἀλθαρές καὶ Σα ἔχη ἀνάγκη τῶν ὑπηρεσιῶν ἡμῶν...

— Εἰς τί ἀναμιγνύονται οἱ οἶκοι Λοπὲς καὶ Ἀλθαρές; ἀπήντησεν ἡ Ἀδελαΐς. Ἐάν μοι ἐδανείσατε τὰ χρήματα μετὰ τὴν σκέψιν ταύτην, σὰς ἀποδίδω αὐτὰ. Οὔτε ἡ κυρία Κλάρα Λέμου, οὐδ' ὁ κύριος Χριστόφορος Ἀλθαρές ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἀφορῶσαν μόνον εἰς τὸν κύριον Σεβῆρον Λοπὲς καὶ τὴν Ἀδελαΐδα... ἀγνοῶ τίνος... τὴν Ἀδελαΐδα Ἀλθαρές, διότι μόνον τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου μου ἔχω.

Ἡ Ἀδελαΐς ἐξεπτόμισε τὰς τελευταίας λέξεις μετὰ τόνου ἀπαρσεκείας, βαθείας εἰρωνείας, δυνάμεθα δὲ νὰ εἴπωμεν καὶ συγγραττομένης ὀργῆς.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κυρία, εἶπεν ὁ Λοπὲς, ἀπόθων μετὰ καλοκάγαθίας τὰ τραπεζικὰ γραμμάτια, τὰ ὅποια προσέφερον αὐτῷ ἡ Ἀδελαΐς, λαμβάνω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ θέσω εἰς τὴν διάθεσιν ὑμῶν πᾶσαν τὴν πίστιν μου.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ πολὺ, κυρία Λοπὲς· πόσον ὅμως θὰ φαίνεται ὑμῖν παραδόξον!

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία, νὰ μὴ με δώσητε ἐξηγήσεις... σέβομαι τὰ αἴτια...

— Δὲν ἀρκεῖ μάθετε.

— Ὑποθέτω.

— Δὲν θέλω νὰ ὑποθέτητε, θέλω νὰ μάθητε τὴν ἀλήθειαν· ὁ Ἀλθαρές εἶναι ἀτιμὸς.

Ὁ Λοπὲς δὲν προσεδόκα τοιαύτην ὁμολογίαν, εἰς τὴν ὁποίαν, κατ' ἀρχάς, ἠγνόει τί ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἄ! ἐγὼ ἐνόμιζον ὑμᾶς εὐτυχῆ...

— Εὐτυχῆ! Ὁ Ἀλθαρές δὲν ἔπαυσε τοῦ νὰ ἦναι ὁ στούφνος Ἰνδός, ὁ ἐπίσης τυραννικὸς καὶ ζηλότυπος μετὰ τῆς ἐγκεκλεισμένης... δυσπιστίας πρὸς με καὶ μοι ἀρνεῖται τὰ ἀπαράκλιτῶς ἀναγκαστικά... Τὰ χορηγούμενά μοι χρηματικὸν ποσὸν εἶναι ἀνεπαρκές· μόνον δὲ συνάπτουσα χρέη, τῶν ὁποίων τὴν ὑπαρξίν θὰ μοι ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποκρύψω πλέον, ἀνευ τῆς ὑμετέρας γενναιοῦτος, ἠδυνήθην νὰ διαγάγω μετρίως, ὡς πρὸς τὴν κοινωνικὴν θέσιν μου. Βλέπετε ἐκείνην τὴν ἀμαξάν;

Διὰ τοῦ κιγκλιδατοῦ παραθύρου εἰδένυεν αὐτῷ εἰς τὴν ὁδὸν λαμπρὰν ἀμαξάν.

— Οἱ ἵπποι εἶναι ἀριστοὶ καὶ ἡ ἀμαξὰ ὄρατοτάτη, εἶπεν ὁ Λοπὲς.

— Τὰ χρεωστῶ... Ἀνάγκη νὰ πληρώσω ἐντὸς μηνός... τότε δὲ θέλω ἀναγκασθῆ πάλιν...

— Πόσα θὰ πληρώσητε, κυρία;

— Εἴκοσι πέντε χιλιάδας φράγκων.

Ὁ Λοπὲς ἠγέρθη.

Ἡ Ἀδελαΐς τὴν ἐσταμάτησε, λαβοῦσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς.

— Ὅχι, ὄχι· αὐτὰς τὰς εἴκοσι πέντε χιλιάδας φράγκων, εἶπε, συνοδεύουσα τὰς λέξεις τῆς μετ' ἐκφραστικοῦ μειδιάματος, θὰ μοι τὰς ἐγχειρίσητε εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Εἰς τὴν οἰκίαν σας, κυρία! ἀνεφώνησεν ὁ Λοπὲς. Ὅσακις μετέβην παρὰ τῷ κυρίῳ Ἀλθαρές, δὲν ὑπερέβην τὰ γραφεῖά του.

— Μετέβητε μόνον ἐν καιρῷ ἡμέρας.

— Βεβαίως.

— Ἐγὼ θέλω δεχθῆ ὑμᾶς τὴν νύκτα.

— Ἄ!

— Ναι. Ἐχω ἀνάγκη νὰ συνδιαλεχθῶ μετ' ὑμῶν περὶ ἑτέρων ὑποθέσεων. Φοβεῖσθε νὰ ἐλθῆτε;

— Διατὶ νὰ φοβηθῶ νὰ ἔλθω, ἀφοῦ ὑμεῖς δὲν φοβεῖσθε νὰ με προσκαλεῖτε;

— Καὶ πότε θέλετε ἔλθει;

— Ἀπόψε.

— Ἀπόψε... ὄχι... εἶναι πολὺ ταχέως... σήμερον εἶναι Δευτέρα... ἔλθετε πρὸς Σαββάτον.

— Τὸ Σάββατον;

— Τὸ μεσονυκτίον.

— Πόθεν θέλω εἰσελθεῖν;

— Ἐκ τοῦ κήπου... θὰ σὰς περιμένω πλησίον τῆς μικρᾶς θύρας.

— Θέλω ἔλθει.

— Τότε, ὑγειαινῶντε· δὲν παρεμύνην περισσότερον. Σπεύδω νὰ πληρώσω τοὺς δανειστάς μου καὶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν· ὑγειαινῶντε, εὐχαριστῶ, τὸ Σάββατον.

Ἡ Ἀδελαΐς ἐκάλυψεν αὐτὴς τὸ πρόσωπόν της.

— Υγειαινείτε, τὸ Σάββατον, εἶπεν ὁ Λοπές, ἀνοίξας τὴν θύραν.

Ἡ Ἀδελαῖς ἐξῆλθεν.

Ὁ Λοπές, μείνας μόνος, ἐψιθύριπεν:

— Εἶναι τι πλέον τῆς ἀγοραπωλησίας γυναικός· τὸ δάνειον εἶναι ἐπιδεξία πρόφασις· ὑπάρχει συμμαχία μίσους. ὦ! Μιαντουκατοῦ! Μιαντουκατοῦ!

Ὁ Λοπές ἐπέστρεψεν εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἐπανελάβε τοὺς βηματισμούς του μεταξὺ τῶν νεκρῶν ὑπαλλήλων, τῶν ὁποίων οἱ περὶ τῆς ἐπισκέψεως τῆς ἀγνώστου κυρίας ψιθύρισμοὶ ἔπαυσαν, ἀμὰ τῆ ἐμφανίσει αὐτοῦ.

ΕΔ

Ἐγώ, κατὰ τὸ χρονικὸν ἐκεῖνο διάστημα, ἠκολούθουν τὴν ἀμώδη καὶ ἐκατέρωθεν διὰ δένδρων πεφυτευμένην δίοδον τῆς μίαν λεύγαν τῆς Μαδρίτης ἀπεχούσης ἐπαύλεως τοῦ Μιαντουκατοῦ.

Εἶχον μελετήσει καλῶς τὸ μάθημά μου, πλὴν ἠγγύουν εἰσέτι διὰ τίνος προφάσεως νὰ δικαιολογήσω τὴν ἐπίσκεψίν μου.

Αἴφνης ὅμως ἀνεύρον αὐτήν.

Ἀνὴρ τις ἴστατο εἰς ἓν τῶν παραθύρων τῆς οἰκίας, εἶχε δὲ τὸ πρόσωπον ἀλλοκότως ἐστιγμένον.

Ἦτο ὁ Μιαντουκατοῦ.

Ἀποβάς τῆς ἀμάξης, παρέδωκα τὸ ἐπισκεπτήριόν μου εἰς ὑπηρετήν, μετ' ὀλίγον δ' εἰσήχθη εἰς ἰσόγειον αἰθουσαν.

Γέρων τις μὲ ὄψιν ἀγρίαν, ἀναμφιβόλως εἰς Πίντος ἐκ τῆς μεσημβρίας τοῦ Μεξικῆ, ἦλθε πρὸς με.

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ ὁμιλήσητε τῷ κυρίῳ Ἀλθαρές; μοι εἶπεν, ἀφοῦ μ' ἐχαιρέτησεν.

— Ἀκριβῶς.

— Ἐγὼ ἐκπροσωπῶ αὐτὸν εἰς ὅλας τὰς ὑποθέσεις.

— Ἡ ὑπόθεσις, διὰ τὴν ὁποίαν ἦλθον, δὲν ἐπιδέχεται τὴν παρέμβασιν τρίτου προσώπου.

— Λυποῦμαι, ἀλλ' ὁ κύριος Ἀλθαρές δὲν δέχεται συνήθως . . . οὐδένα συναναστρέφεται.

— Εἶδε τὸ ἐπισκεπτήριόν μου;

— Μόνος ἐγὼ τὸ εἶδον, κατὰ τὴν συνήθειαν.

— Εὐαρεστήθητε νὰ το δεῖξητε αὐτῷ καὶ θέλει μὲ δεχθῆ.

Ὁ Πίντος ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἀναποφάσιτος.

— Νὰ σὰς ὁμιλήσω εἰλικρινῶς, δὲν τολμῶ, εἶπεν ἐπὶ τέλους· τοῦτο δὲν γίνεται συνήθως· ὁ κύριος Ἀλθαρές τὸ ἔχει ἀπαγορεύσει ρητῶς.

— Γινώσκω, ὅτι θέλει δυσαρεστήθῃ ἐὰν τῷ γράψω ὅτι ἦλθον καὶ δὲν με ἀνήγγειλον πρὸς αὐτόν.

— Δὲν τολμῶ, ἐπανελάβε ὁ Πίντος ἀποφασιστικῶς καὶ ἀνυπομονῶν.

Ἦρχιζον καὶ ἐγὼ νὰ ὀργίζωμαι, διότι πάντοτε μ' ἐξηρέθισαν τὰ προσκόμματα.

Φεῦ! ἐὰν ἐγίνωσκον ποῦ ἤθελε μὲ φέρει ἡ πλήρης δυσχερειῶν καὶ κινδύνων πορεία μου!

Ἡ ὀργή μου ἦτο τόσῳ μᾶλλον μείζων ὅσῳ ἤμην βέβαιος, ὅτι ὁ Μιαντουκατοῦ μὲ εἶχεν ἴδει καὶ ὅτι βεβιαίως μὲ εἶχεν ἀνγνώρισει καὶ εἶχεν ἀναπολήσει τὸν παραδόξον τρόπον, καθ' ὃν ἐγνωρίσθημεν.

Ὁφείλον ὅμως νὰ ὑποχωρήσω, διότι ὁ Πίντος ἦτο ἀμετάπειστος.

Ἐμελλόν, λοιπόν, ν' ἀπέλθω, ὅτε θύρα τῆς ἠνεώχθη καὶ ἐνεφανίσθη ὁ Μιαντουκατοῦ, φέρων εὐρὺν ἐρυθρὸν κοιτανίτην.

— Ἄ! εἶσαι σύ, Ζέα! Εἰσελθε, θέλω νὰ σοι δώσω ἀκρόασιν. Τί θὰ μοι εἶπης;

Ἀπήγγειλε δὲ τὰς λέξεις ταύτας μὲ παραδόξον, ψυχρὸν, σαρκαστικὸν καὶ ἐνέχον ποῖαν τινα ἀγρίαν ἀπειλὴν τόνον.

Μετὰ μίαν στιγμὴν, ὅτε μέγας ἀρχηγὸς καὶ ἐγὼ ἐκαθήμεθα ἀντιμέτωποι ἐν τὸς παραδόξου δωματίου.

ΕΕ

Ἐξῶθεν δὲν ἦτο δυνατὴ ἡ ὑπόνοια, ὅτι ὑπῆρχεν ἐν ἐκείνῃ τῇ οἰκίᾳ δωμάτιον ὁμοίον ἐκείνῳ ἐν ᾧ εὐρισκόμεθα.

Ἦτο, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ἰνδικὴ καλύβη ἐκ ξύλου τῶν Ἰνδιῶν.

Ψάθη ἐπίσης ἐξ Ἰνδιῶν ἐκαλυπτε τὸ ξύλον, ἀπὸ δὲ τῶν τοίχων ἐκρέμαντο τὸ πυροβόλον, ὁ πέλεκυς, τὸ ρόπαλον καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ Ἰνδοῦ ἀρχηγοῦ· περὶ δὲ τὴν ἐσβετημένην ἐστίαν ὑπῆρχον μακρὰί σειραὶ κομῶν, προσκεκολλημέναι εἰσέτι ἐπὶ τοῦ ξηροῦ, ἐρρυτιδωμένου καὶ μέλανος, ὡς ἀπεσπασμένου ἀπὸ τοῦ κορμοῦ φλοιοῦ δένδρου, δέρματος τῶν κρανίων.

Ἐνῶ εἰσήρχετο τις, διέκρινεν ἐξωγραφημένον, ἐπὶ μεγάλου καὶ ἀνωθεν φωτισμένου μέρους τοῦ ἀπέναντι τοίχου, τοπεῖον τοῦ μεσημβρινοῦ Μεξικῆ, ἡ ἐκ τοῦ ὁποίου ὀρθογώνια πᾶσι ἦτο πλήρης.

Τίς εἶχε ζωγραφῆσει ἐκεῖνο τὸ θεῦμα; Εἶχον γοητευθῆ.

Ἐντὸς ἐκείνης τῆς καλύβης, τὰ πάντα εἶχον τὴν πρωτοτυπίαν, μὴ ἐξαιρουμένου τοῦ πολυτελῶς κατεργασμένου ἐρυθροῦ κοιτανίτου καὶ τοῦ παραδόξου σκουφώματος τοῦ Ἰνδοῦ.

ΕΣ

Ὁ Μιαντουκατοῦ ἐκαθήσεν ἐπὶ τῆς ψάθης ἀπέναντι τῆς θύρας, ὡς ἐὰν εὐρισκετο ἐν τῇ καλύβῃ του εἰς τὴν ἔρημον· ἐνευσε μοι δὲ νὰ λάβω θέσιν πλησίον του, καὶ ἀκούσθω μὲ παρετήρησεν ἐπὶ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀτενῶς καὶ αὐστηρῶς.

— Τίς σοι εἰδείξεν τὴν ὁδόν, ὅπως ἐλθῆς παρ' ἐμοί; μὲ ἠρώτησε, λαλῶν ἀριστα τὴν ἰσπανικὴν γλῶσσαν.

— Σὺ αὐτός, ἀπεκρίθη ἀνευ φιλοφρονήσεων.

— Πῶς! ἐγώ;

— Ναί, σύ. Εἶμαι κυνηγός.

— Ἄ! εἶσαι κυνηγός!

— Ναί, ἡμέραν δὲ τινα, εὐρισκόμενος εἰς τὰ περὶχωρα, ὑπερέβην ἀπροσέκτως τὰς κιγκλίδας τοῦ κήπου σου, ὅπου, ἐγγίρας τοὺς ὀφθαλμούς, σὲ εἶδον εἰς τὸ παρῶν.

— Ἄ! μὲ εἶδες; εἶναι πολὺς καιρὸς;

— Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν... δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς.

— Πιθανόν, πιθανόν... εἶπεν ὁ Μιαντουκατοῦ. Δυστυχία εἰς σὲ ὅμως ἐὰν με ἀπατάς. Τότε...

Μ' ἔλαβεν ἐκ τῆς κεφαλῆς καὶ περιέφερεν ἐπ' αὐτῆς ἓνα τῶν δακτύλων του, ὡς ἤθελε πράξει διὰ κοπτεροῦ ἐργαλείου, καὶ μοι εἰδείξε τὰς ἐκ τῶν τοίχων κρεμαμένας κόμας.

— Ὅχι, δὲν σε ἀπατῶ, εἶπον· ὅ,τι ὅμως συνέβη μεταξὺ ἡμῶν.

— Ἀπαιτεῖ ἐξήγησιν, εἶναι ἀληθές.

— Ἐμελλόν ν' ἀπολαύσω τῆς ποθητῆς εὐνοίας ἀγαπωμένης γυναικός, ὅτε ἐπέηλθες.

— Τῆς Κλάρας! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰνδὸς μὲ βραγχὴν φωνῆν. Ἡ Κλάρα ἦτο παρῶν ἐκείνην τὴν νύκτα.

— Διατί μ' ἐξελέξατο μάρτυρα τῆς παραφροσύνης τῆς;

— Διότι σὲ ἀγαπᾷ, εἶπεν ὁ Μιαντουκατοῦ, προσβλέπων με παραδόξως.

— Μὲ ἀγαπᾷ;

— Ναί, ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ ὡς οὐδέποτε ἠγάπησε.

— Λοιπόν, διατί ἀκολούθως ἀπεποιήθη νὰ με δεχθῆ;

— Διότι φοβεῖται.

— Τίνα;

— Τὸν Λοπές.

— Μοι ἐλάλησε περὶ αὐτοῦ λίαν εὐνοικῶς.

— Διότι τὸν φοβεῖται.

— Ἀλλὰ διατί;

— Διότι τὴν ἀγαπᾷ.

— Ἐξηγήθητι σαφέστερον.

— Αἱ γυναῖκες, ἰδίως δ' αἱ Ἰνδοί, εἶναι πολὺ ἀγχίνους.

— Ἡ Κλάρα ὅμως δὲν εἶναι ἀληθῆς Ἰνδῆ.

— Ἐγώ, ὁ πατήρ τῆς, εἶμαι Ἰνδὸς καὶ ἡ ὡραία Κομφή-Ελαφος, ἡ μήτηρ τῆς, ἦτο ἐπίσης Ἰνδῆ.

Ἐνῶ προῦφερε ταύτας τὰς λέξεις, τὰ βλέφαρά του ἔστρεμον καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλου τρομεροί, τεθλιμμένοι καὶ ἀπειλητικοί.

Ἐπηκολούθησε βραχεῖα σιγή.

Ὁ μὲν Μιαντουκατοῦ εἰσώπα, δεσποζόμενος ὑπὸ τῶν ἀναπολήσεών του, ἐγὼ δ' εἰσώπων, κατεχόμενος ὑπὸ τῆς φοβερᾶς θέας τοῦ ἀγρίου.

Πρὸς στιγμὴν μάλιστα μετενόησα, διότι προῦκαλεσα ἐκείνην τὴν συνέντευξιν.

Ὁ Μιαντουκατοῦ, καταβαλὼν ἰσχυρὰν προσπάθειαν, ὡς ἐν' ἀποδιώξῃ φρικώδη εἰκόνα, ἐπαύθη καὶ μοι εἶπεν:

— Ἐλέγομεν περὶ τοῦ φόβου, τὸν ὁποῖον ὁ Λοπές ἐμπνέει τῇ Κλάρα. Τῷ ὄντι, ὁ Λοπές εἶναι ἀτιμος, τὸν ὁποῖον θέλω ἐκδικηθῆ· θὰ λάβω ἐκδίκησιν, ἀρμόζουσαν εἰς Ἰνδόν, τελειοποιηθέντα ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων. Ἡ Κλάρα κρύπτεται ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς παραφροσύνης τῆς ἐξωμολογήθη τὸν πρὸς σὲ ἔρωτά τῆς, ἀλλὰ τῶρα κρύπτεται, διότι γινώσκει τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά τοῦ Λοπές. Οὗτος δὲν ὡμολόγησεν αὐτῇ τὸν

ἔρωτά του, οὐδὲ παρέσχεν ἐνδείξεις αὐτοῦ, εἶναι ὅμως δυσχερέστατον ν' ἀπατηθῆ ὁ ὀφθαλμὸς γυναικός, ἰδίως δὲ καλίστα, τὸ ἐπαναλαμβάνω, ὅτε ἡ γυνὴ ἔχει ἰνδικὸν αἷμα εἰς τὰς φλέβας τῆς. Ἡ Κλάρα ἐνόησεν, ὅτι ὁ Λοπὲς, ὅσον ἐὰν ἦναι φαῦλος, εἶναι ὅμως γενναῖος, ὥστε οὐδὲν δύναται ν' ἀναχαιτίσῃ αὐτόν, ἐπίσης δὲ λίαν πονηρός, ὥστε καὶ νὰ διαπράξῃ ἀδικήματα, ἀνευ ἐνδείξεως τῆς ἐνοχῆς του. Γινώσκει, ὅτι ὁ μετ' αὐτῆς γάμος σου ἤθελεν εἶναι τὸ σημεῖον μεγίστης δυστυχίας σου, ἀπομακρύνεται δὲ σοῦ, διότι σὲ ἀγαπᾷ. Οὐχ ἤττον, ἐὰν τὸ θέλῃς, θέλει γίνεαι σύζυγός σου.

— Ἐὰν τὸ θέλω! ἀνεφώνησα.

— Ὁρεῖλεις νὰ τὸ θελήσῃς ἡ θυγατέρα μου εἶναι ὑπερπλοῦτος, θαυμασίως ὠραία καὶ ἀσπίλος· οὐδέποτε ἠγάπησεν, οὐδέποτε... Σὺ πρῶτος ἠγαπήθης ὑπ' αὐτῆς.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ὅσον περὶ τῆς διανοίας μου. Ἡξέυρεις δὲ τί ἐπίσειε τὴν Κλάραν νὰ ἐρασθῆ σοῦ; Ἡξέυρεις τὸν λόγον, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἐγώ, ἐκείνην τὴν νύκτα, σ' ἐξέβαλον τῆς οἰκίας, χωρὶς νὰ σοι εἶπω λέξι; Σὲ ἀγαπᾷ, διότι ἐν σοὶ ὑπάρχει τι τὸ γοητευτικόν· διείδεν ἐν σοὶ ἄνδρα πάσχοντα ἐξ ἔρωτος, εἰς τὸν ὅποιον οὐδεμία γυνὴ ἤθελεν εἶναι ἰκανὴ ν' ἀνταποκριθῆ· διείδεν ἄνδρα σταθερόν, ἐχέμυθον, ἐσαεὶ πάσχοντα, ἀλλὰ σιωπηλῶς, μὴ παραπονούμενον, οὐδ' ἐκδηλοῦντα τὸν ἔρωτά του ἄνδρα, τοῦ ὁποίου τὰ χεῖλη μειδιῶσιν, ἐνῶ ἡ καρδιά κλαίει ἄνδρα μὲ ψυχὴν γενναίαν, ἔτοιμον νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα εἰς τὸν ἔρωτά του, ταπεινὸν καὶ ὑπομονητικὸν πρὸς τὴν ἀγαπωμένην γυναῖκα καὶ σταθερόν εἰς τὴν ἐλπίδα του, ἥτις λέγει αὐτῷ: «Ἡμέραν τινά, θέλεις ἰκανοποιηθῆ, θέλεις γίνεαι κύριος τῆς καρδίας τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν δὲν ἐννοεῖς, ἀλλ' ἥτις πληροὶ τὸν βίον σου». Προσέτι, τὸ ἄγριον ὀρμέφυτον τῆς Κλάρας ἐμάντευσε τὴν ψυχὴν σου, ἥτις ἔχει τι ἐπίσης ἄγριον. Ἡ Κλάρα καταβιβρώσκειται ὑπὸ ἀβασίμου τύψεως τῆς συνειδήσεως, ὅτι μ' ἐθανάτωσεν, ἐπίσης δ' ὑπὸ τοῦ φόβου, τὸν ὅποιον ἐμπνέουσιν αὐτῇ αἱ ἐμφανίσεις μου, διότι μὲ θεωρεῖ φάντασμα, ἐνῶ βλέπετε ὅτι εἰμαι ἄνθρωπος ζῶν ὡς σύ, τὸν ὅποιον ὁ Λοπὲς, δούλος τῶν διαταγῶν μου, εἰσάγει εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς, ὡσάκις θελήσω. Ἄς ἐπκνέλωμεν εἰς τὸν πρὸς σὲ ἔρωτά τῆς θυγατρὸς μου. Οὗτος ὁ ἔρωτος εἶναι ἀφορμὴν τὴν μὴ μεμφίμοιρον καὶ γενναίαν εὐσταθείαν σου, ἥτις κολακεύει τὸν πρὸς τὰς γυναῖκας, ἐπίσης δὲ τὴν ἀόριστον συμπάθειαν, ἥτις ἐπικρατεῖ μεταξὺ τοῦ ἰνδικοῦ αἵματος αὐτῆς καὶ τῆς ὡς λύκου ψυχῆς σου.

— Τῆς ὡς λύκου ψυχῆς μου;

— Ναί, Ζέα, διότι εἶσαι ἄτιμος, ἰκανὸς διὰ πάντα, πλὴν τοῦ νὰ μὴ γίνῃς δούλος τῆς Κλάρας· αὗτος εἶναι ὁ λόγος, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἠθέλησα νὰ συνδιαλεχθῶ μετὰ σοῦ καὶ νὰ σε μεταχειρισθῶ ὡς φίλον· ἕνεκα τούτου, θέλεις γίνεαι σύζυγός τῆς θυγατρὸς μου, ἐὰν συγκρατηθῆς εἰς ὅ,τι θέλω σοὶ εἶπει.

— Κηρυττόμενος ὅμως φίλος μου, ἐνῶ, κατὰ τὴν γνώμην σου, εἰμαι ἄτιμος, κηρύττεις σαυτὸν ἐπίσης, ἄτιμον.

— Ὅχι, διότι εἰμαι ἀγαθός... ἀγαθώτατος, ἀλλ' ὄχι εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε νὰ συγχωρῶσω τοὺς ἐχθρούς μου, τοὺς Εὐρωπαίους. Ἐὰν δὲν ἤρχοντο εἰς τὴν ἔρημον ν' ἀρπάσωσι τὴν θυγατέρα μου νὰ φονεύσωσι τὴν σύζυγόν μου, δὲν ἤθελον δοκιμάσει τὰ δηλητηριάζοντα τὴν ψυχὴν μου φρικῶδη δυστυχήματα θὰ ἤμην εὐτυχής, ὡς ἐπίσης ἡ Κλάρα μου ἤθελεν εἶναι τοιαύτη, γιγνομένη σύζυγος μεγάλου ἀρχηγοῦ δὲν ἤθελον ἀναγκασθῆ νὰ παρακολουθῆσω αὐτὴν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ νὰ ζῶ εἰς ταύτας τὰς χώρας, ὅπου στεροῦμαι ἀέρος καὶ ὅπου τὰ πάντα εἶναι ἀθλια, ὅπου δὲν ὑπάρχουσι λειμῶνες, δένδρα, ποταμοὶ, τρικυμῖαι, ἀλλὰ τὰ πάντα εἶναι μαλθακὰ καὶ θηλυπρεπῆ. Ζῶ ἐνταῦθα ὡς μέγα κῆτος τοῦ ὠκεανοῦ ἐντὸς λίμνης, θνήσκων καὶ ἐκνευρίζομενος· ὑποφέρω κατὰ τρόπον ἀκατάληπτον. Ἐδῶ, ὁ μέγας ἀρχηγός εἶναι νυκτικὸράξ, ὅστις κρύπτεται καὶ τρέφεται διὰ μυιῶν, ἐνῶ ἐκεῖ πέρην ἦτο ἀετός· πάντα δὲ ταῦτα ὑποφέρω χάριν ἐκείνης, τῆς θυγατρὸς τῆς Κομφῆς-Ἐλάφου.

— Ἡδύνασο ὅμως νὰ παραλάβῃς αὐτὴν εἰς τὴν ἔρημον.

— Τὸ ἐκρίζωθὲν καὶ μεταφυτευθὲν ὠραῖον ἄνθος ἤθελεν ἐξασθενῆσαι καὶ δὲν ἤθελε δυναθῆ ν' ἀντάσχη εἰς τοὺς ἀνέμους τῆς μεσημβρίας. Τὸ μικρὸν τοῦτο ἄνθος, τὸ μεταφυτευθὲν ἐντὸς κήπου, ὠμοιάζει πρὸς τὸ ἐξέκτισον ἄνθος, τὴν μητέρα τῆς, τὸ ὅποιον ἐφύη ἐπὶ βράχου! Οἱ πατέρες εἶναι πατέρες ἀπανταχοῦ, Ζέα, ἀγαπῶσι δὲ τόσῳ μᾶλλον τὰ τέκνα των, ὅσῳ ταῦτα προσεγγίζουσι πλειότερον εἰς τὴν φύσιν... Ἐθυσίασα τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς Κλάρας, αὐτὴν ἔτι τὴν ἐκδικησίαν μου.

— Τὴν ἐκδικησίαν σου!

— Ναί, τὴν ἐκδικησίαν μου κατὰ τοῦ Λοπέ. Οὗτος ὁ ἄνθρωπος, ὡς λέγετε οἱ Εὐρωπαῖοι, ὑπῆρξεν ἀπαισίος εἰς τὴν οἰκογένειάν μου· ἕνεκεν αὐτοῦ, ἔχουσα τὰ μόνῃ ἐξελθόντα τῶν ὀφθαλμῶν μου δάκρυα. Μέγας ἀρχηγός οὐδέποτε κλαίει· οὐχ ἤττον, ἐγώ, ὁ τρόμος τῆς Μεσημβρίας, τῆς ὁποίας αἱ ἠχῶ ἐπαναλαμβάνουσι εἰσέτι τὸ ὄνομά μου, ἔκλαυσα. Ἄ! δυστυχὴς μοὶ Παρθένος-τῆς-Αὐγῆς! Ἄ! δυστυχὴς μοὶ ἄνθος τῶν ὀχθῶν τῆς λίμνης, θανόν, ἕνεκα τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀχρείου! Δὲν δικαιούμαι νὰ μισῶ τοὺς Εὐρωπαίους; Ἐπάρατοι! ἐπάρατοι! Ἐφερὸν τὰ ἐλαττώματά των εἰς τὰς καλύβας, ὅπου ἡ ἀκολασία ἦτο ἄγνωστος, ἐλαττώματα διεφθαρμένων, ἀθλιῶν καὶ ἐξησθενημένων γερόντων—διότι ὁ πολιτισμὸς καθίστησι γλυκεῖας τὰς λέξεις, ἀλλ' ἄμαυροὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ἐξασθενεῖ αἱ καθιστᾷ ἀθλιον.

— Ἐπιτρέψόν μοι μίαν παρατήρησιν.

— Σ' ἐννοῶ. Ἐπαλήττεσαι, ἔχεις δὲ δικαίον μέχρι βαθμοῦ τίνος, πῶς ὁ Λοπὲς ζῆ εἰσέτι, ἀρῶ μισῶ αὐτὸν τοσοῦτον.

— Πραγματικῶς.

— Ζῆ, διότι ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα μου καὶ ἀπεχθάνομαι τοὺς Εὐρωπαίους.

— Δὲν ἐννοῶ.

— Ἡ ἐξήγησις εἶναι ἀπλουστάτη. Ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα μου, ὁ δὲ Λοπὲς ὑπηρετεῖ αὐτὴν ὡς δούλος. Ἀπεχθάνομαι τοὺς Εὐρωπαίους, φρικῶ δ' ἀπέναντι τῆς σκέψεως, ὅτι ἡ Κλάρα μου ἠδύνατο νὰ γένηται σύζυγος τινῶς τῶν ἀνδρῶν τούτων, οἵτινες καθίστανται τύραννοι τῶν γυναικῶν ὁ Λοπὲς ὅμως, ἐρώμενος αὐτῆς, θὰ ἦτο ἰκανὸς νὰ φονεύσῃ ὄντινα ἤθελε τολμήσει νὰ ἐρασθῆ αὐτῆς, ἐπομένως εἶναι σκύλος μου ἢ μᾶλλον φύλαξ αὐτῆς, λύκος μου· δὲν ἐξεδικήθην, λοιπόν, κατ' αὐτοῦ, διότι μοὶ χρησιμεύει. Τώρα ὅμως τὰ πράγματα μετεβλήθησαν· ἀνεύρον σέ, ἀγαπώμενον ὑπὸ τῆς θυγατρὸς μου καὶ ἀγαπῶντα αὐτὴν κατὰ τρόπον, πληροῦντα τὸ κενὸν τῆς καρδίας τῆς. Σοὶ δίδω αὐτὴν, δέον ὅμως ὁ Λοπὲς ν' ἀποθάνῃ.

— Ἄς ἀποθάνῃ! ἀπεκρίθην ἀδιστακτικῶς.

— Ἐγίνωσκον, ὅτι ἠδυνάμην νὰ βασισθῶ ἐπὶ σοῦ· ἀνάγκη ὅμως νὰ με βοηθήσῃς.

— Ὅα σε βοηθήσω.

— Νὰ περιμένῃς τὸν Λοπὲς ἐκτὸς τοῦ κήπου, ἐνῶ ἐγώ θέλω συνομιλεῖ μετ' αὐτοῦ.

— Ὅα τον περιμένω.

— Καὶ νὰ καταφέρῃς κατ' αὐτοῦ τραῦμα, ἐνῶ θὰ ἐξέρχεται.

— Ὅα τὸ πράξω.

— Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι δὲν εἶχον ἀνάγκην σοῦ διὰ τὸ ἔργον τοῦτο, ἀλλὰ θέλω νὰ σε θέσω ὑπὸ δοκιμασίαν, νὰ μάθω ἐὰν εἶσαι ἰσχυρός, ἐὰν ὀπισθοχωρῆς ἐνώπιον τοῦ αἵματος. Θέλω, πλὴν τούτου, νὰ σε δεσμεύσω διὰ τοῦ φόβου καταγγελίας, διότι, παραδίδων σοὶ τὴν θυγατέρα μου, σοὶ παραδίδω θησαυρόν.

— Θέλεις εὐχαριστηθῆ ἐξ ἐμοῦ.

— Μεταξὺ ἀνδρῶν μόναι αἱ ἀναγκαῖαι λέξεις ἀνταλλάσσονται. Ἐλθέ μετ' ἐμοῦ, ἵνα ἐξέλθῃς διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν ὁποίαν θέλω νὰ περιμένῃς τὸν Λοπὲς... Ὅα εἶσαι ἐκεῖ τὸ μεσονύκτιον τοῦ Σαββάτου.

— Ἄ! θὰ γίνῃ τὸ Σάββατον; Τόσῳ τὸ καλλίτερον... Τόσῳ τὸ καλλίτερον... Μολονάτι δὲν ἀγαπῶ νὰ περιμένω, θὰ παρευρεθῶ τὸ Σάββατον, κατὰ τὴν ὀρισμένην ὥραν.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἠγέρθη, μ' ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς, μὲ ᾠδήγησεν ἐκτὸς τῆς οἰκίας διὰ τοῦ ἐρήμου κήπου, ἀνοίξας δ' εἶτα μικρὰν τινα θύραν.

— Ἐνθυμοῦ καλῶς τὰς θέσεις, μοὶ εἶπε, καὶ περιμένε ἐδῶ τὸ μεσονύκτιον τοῦ Σαββάτου.

Ἐπανέκλεισε τὴν θύραν.

Ἀνεχώρησα εὐχαριστημένος. Ἀπῆχθάνομην ἐξ ὅλης καρδίας τὸν Λοπὲς, ἐπομένως μεγάλως ἐνδιεφερόμην ν' ἀπαλλαγῶ αὐτοῦ, διότι οὕτως ἤθελον ἀριθμεῖ ὀλιγώτερον ἓνα ἐχθρόν, ὅστις μὲ εἶχε προσβάλει. Εἶναι ἀληθές, ὅτι, ὡς πρὸς τὴν Κλάραν, ἠσθάνομην μᾶλλον ἐπιθυμίαν ἢ ἔρωτα, διότι ἠρώμην τῆς ροδοχόρου προσωπιδοφόρου, τῆς γυναικὸς μὲ τοὺς

μέλανας μαργαρίτας, τῆς γοήσεως Ἀδελαΐδος, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζον τότε σύζυγον τοῦ Μιαντουκατοῦκ, ὅτε, ἀπλοῦς θνητὸς ἄνθρωπος ὢν, ἐστερούμην τῆς διπλῆς ὁράσεως, τῆς ὁποίας νῦν ἀπολαμβάνω.

Ἐκλείποντος τοῦ Λοπέδ, ἡ κάτοχὴ τῆς Κλάρας καθίστατο εὐχερής.

Ἐπεθύμουν αὐτὴν ἐξ ἀλαζονείας.

Ἀκολουθῶς... ἡ Ἀδελαΐς ἤθελεν ἀπαλλαγῆ τοῦ ἀγρίου συζύγου της καὶ ἤθελε γίνεαι ἐδική μου.

Προσεπάθουν νὰ ἀπατήσω τὸν Μιαντουκατοῦκ, ὅστις προσεπάθει ν' ἀπατήσῃ ἐαυτόν.

— Πῶς! ἀνεφώνησα, διακόψας τὴν διήγησιν τοῦ σκελετοῦ, ἀμφότεροι διετελεῖτε ἐν κακῇ πίστει;

— Μετὰ τὴν θάνατόν μου ἡ μάλλον μετὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ τρόπου τῆς ὑπαρξέως μου, ὡς ἤξεύρεις, εἶδον τὴν ἱστορίαν μου ὑπὸ πάσας τὰς φάσεις αὐτῆς.

Μόλις ἐγὼ ἐξῆλθον, ὁ Μιαντουκατοῦκ εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωμάτια τῆς Ἀδελαΐδος, ἀλλὰ δὲν εὗρεν αὐτὴν.

Περιέμεινεν.

— Εἶδες ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον; ἠρώτησεν αὐτὴν μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν της.

— Ναί, ἀπεκρίθη με φωνὴν μελαγχολικὴν.

— Ἐνεποίησας ἐπ' αὐτοῦ τὴν ποθητὴν ἐντύπωσιν;

— Ναί.

— Θὰ ἔλθει;

— Τὸ Σάββατον.

— Τὸ μεσονύκτιον;

— Τὸ μεσονύκτιον.

— Καλῶς, ἀριστα, τέκνον μου· εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ.

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἀπεσύρθη.

ΕΖ'

Τὴν νύκτα ἐκείνην, ὡς συνήθως, ἐγὼ καὶ ἡ Ἀδελαΐς συννητήθημεν εἰς τὸ κοιμητήριον.

Ἰδετε τὸν Λοπέδ; ἠρώτησα αὐτὴν.

— Τὸν εἶδον, ἀπεκρίθη. Σεῖς δὲ εἶδετε τὸν Μιαντουκατοῦκ;

— Ναί.

— Ἄς διηγηθῶμεν ἀμοιβαίως καὶ πιστῶς τὰ συμβάντα κατὰ τὰς συνεντεύξεις ἡμῶν.

— Ἀρχίσατε.

Μοὶ ἀρηγήθη τὰ κατὰ τὴν συνέντευξιν αὐτῆς.

— Τυχαίως ᾤρισάτε αὐτῷ τὸ μεσονύκτιον τοῦ Σαββάτου καὶ τόπον τὴν θύραν τοῦ κήπου;

— Ὅχι· ὁ Ἀλβάρδς... ἡ Μιαντουκατοῦκ, ὡς ἐπιθυμεῖτε, ἐγίνωσκε τὸν σκοπὸν τῆς πρὸς τὸν Λοπέδ ἐπισκέψεώς μου καὶ μοι εἶπε τὴν ὥραν, διὰ τὴν ὁποίαν ὄφειλον νὰ ὀρίσω τὴν συνέντευξιν.

— Λοιπὸν! ἔχει συμφωνηθῆ μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ αὐτοῦ, ὅπως, τὴν αὐτὴν νύκτα, τὴν αὐτὴν ὥραν εὗρεθῶ εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου, ὅπου θέλω περιμένει τὸν Λοπέδ.

— Ὡ! θὰ ὑποκρύπτεται ἔνδρα' μὴ παρευρεθῆτε.

— Διατί;

— Μὴ παρευρεθῆτε; ἢ

— Ἀλλὰ τὸ ὑπεσχέθην... ἐὰν δὲ παραβῶ τὸν λόγον μου, τὰ πάντα ἀπόλλυνται, διότι θέλω ἀποβάλλει τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Μιαντουκατοῦκ.

— Ἐχετε δίκαιον. Οὐχ ἤττον, εἶναι περιττὸν νὰ μεταβῆτε... Θὰ πράξω ἐγὼ τὸ ἔργον σας.

— Πῶς! ὑμεῖς;

— Ναί, ἐγὼ!... Τί σημαίνει; Σὰς ἀγαπῶ καὶ μισῶ τὸν Μιαντουκατοῦκ· δὲν πρέπει ν' ἀπαλλαγῶμεν αὐτοῦ, ὅπως ὦμεν εὐτυχεῖς; Ἐάν, ὅπως κερδίσῃς τὴν ἐμπιστοσύνην του, ἦναι ἀνακωφεύκτως ἀναγκαῖον νὰ δολοφονήσῃς ἕνα ἄνθρωπον, ἄς ἀπατήσωμεν αὐτόν. Ἐγὼ θὰ περιμένω τὸν Λοπέδ... ἀνοίγει τὴν θύραν... πίπτει... Οὐδεὶς γινώσκει πῶθεν ἐκτυπήθη, ἐὰν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τοῦ κήπου... Θέλει φέροι μεθ' ἐαυτοῦ τὰς εἰκοσι πέντε χιλιάδας φράγκων, τὰ ὁποῖα τῷ ἔχω ζητήσῃ, ἐπομένως θέλει πιστευθῆ, ὅτι ὁ φονεὺς αὐτοῦ εἶχε σκοπὸν τὴν κλοπὴν, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ ἐκτελέσῃ, διότι ἐγὼ θέλω καλέσει εἰς βοήθειαν ἐκ τῶν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος παραθύρων τῶν δωματίων μου καὶ θέλω εἶπει ὅτι ἤκουσα κραυγῆς...

— Ὡ! τολμήσατε...

— Τί δὲν θὰ ἐτόλμων διὰ τὸν ἐρωτᾶ σας.

— Καὶ ὅμως, Εὐγένιε, ἡ ἀρχαία μετὰ πάντα.

Διεκινδύνευε τὰ πάντα, ὅπως ἀπαλλαγῆ τοῦ πάππου της, ὅστις ἦτο αὐτῇ πρόσκομμα εἰς τὰς κακοήθεις πράξεις της... Εἶναι δὲ θελκτικὴ γυνὴ αὐτῆ, τὴν ὁποίαν ὁ φίλος σου Ἰωάννης τόσο ἀγαπᾷ!

— Ἡ διήγησίς σου εἶναι τόσο ἀνομοιολογητῆς, εἶπον τῷ σκελετῷ, ὥστε δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ αὐτὴν ἀτεχνον δράμα, κατάλληλον νὰ προκαλέσῃ τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν τοῦ ὑπερφύου.

— Διότι, ἐννοεῖς, ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ κοινωσίᾳ παριστᾷ συνεχῶς ἀλλόκοτον δράμα, ἐνῶ τὸ ἐπὶ τοῦ θεατροῦ παιζόμενον κατεργάζεται ἡ τέχνη καὶ ἡ λογικὴ. Φαίνεται ἀδύνατον νὰ ἐπιδιδεταί τις εἰς τὸ ἔγκλημα, ἐνῶ οὐδὲν ἀπειλεῖ ἢ ἀνγκάζει αὐτόν, μόνον δὲ δεσποζομένων τάσεων πρὸς κορεσμόν εὐχερῶς. Καὶ ὅμως, χάριν ἀθλίων παθῶν, διαπραττόνται φρικῶδη ἀδικήματα.

— Ἀλλὰ τὸ προμελετώμενον ὑπὸ τῆς Ἀδελαΐδος ἦτο πατροκτονία.

— Ἦτο ἡ φοβερὰ ἐκδίκησις τοῦ Ἰνδοῦ ἀρχηγοῦ.

— Πῶς;

— Μεθ' ὅσων φρικῶν ἡ Ἀδελαΐς ὑπέθετεν, ὅτι ὁ Μιαντουκατοῦκ ἤσθάνετο πρὸς τοὺς νεκρούς, οὗτος παρεκλούθει ἡμᾶς. Ἀντὶ ἀφθόγου χρυσοῦ, εἶχεν ἀγοράσει τὸν φύλακα τοῦ κοιμητηρίου, ὅστις κατεσκόπευεν ἡμᾶς. Ὁ Μιαντουκατοῦκ προηταίμαζε τῷ Λοπέδ φρικτὴν σκηνήν.

Ἐγίνωσκεν, ὅτι ἡγαπῶμην ὑπὸ τῆς Κλάρας καὶ τῆς Ἀδελαΐδος καὶ εἶχεν ἐξυφάνει τὴν συναμοσίαν μετὰ μεγίστης δε-

ξιότητος. Ἀλλ' ἄς μὴ προτρέχωμεν τῶν γεγονότων.

Ἀκουσον μέχρι τέλους, χωρὶς νὰ φρικιάσῃς· οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει. Ἐάν ἤρᾳσο τῆς Ἀδελαΐδος ὡς ὁ φίλος σου Ἰωάννης, τὸ πρᾶγμα ἤθελεν εἶναι διάφορον· σὺ ὅμως ἔρᾳσαι τῆς θυγατρὸς μου Ἐρριέττης, τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώρισα ἐν τῇ ζωῇ, ἀλλ' ἦτις εἶναι ἄγγελος καὶ θέλει ἐκ καταστήσει εὐτυχῆ, ἐπομένως ἦμιστά σ' ἐνδιαφέρουσι τὰ λοιπὰ, ὁ θλιβόμενος ἐπὶ τοῖς δυστυχήμασιν ἢ τοῖς ἐγκλήμασι τῶν ἄλλων εἶναι μωρός.

— Ἡ θεωρία σου ἴσως δὲν εἶναι κακῆ.

— Ἄς ἐξακολουθήσωμεν.

ΕΗ'

Τὸ φοβερὸν Σάββατον ἔφθασε.

Παρὰ τὰς ἰδιοτελεῖς ἰκεσίας τῆς Ἀδελαΐδος, ἀκατάσχετος δύναμις με ὤθησε πρὸς τὸν κήπον τοῦ Μιαντουκατοῦκ. Μὴ ὦν τότε εἰμὴ ἀπλοῦς θνητὸς, ἤσθάνθη ἀόριστον αἶσθημα, ὅτε ἀφικόμεν ἐκεῖ.

Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ.

Ἐφαίνοντο, ἐνθεν κἀκεῖθεν ἐν τῷ σκότει, τὰ φαντάσματά τινων δένδρων· μοὶ ἐφαίνετο δὲ μάλιστα ὅτι προσέκλινον καὶ με ἐχαιρέτων, ὅτι ἐκινουῦντο, ἐβάδιζον, ἐχόρευον ὡς φαντασιώδη ὄντα.

Πρὸς στιγμὴν, μετενόησα τοῦ νὰ μετασχω τοῦ προπαρασκευαζομένου φρικώδους ἐγκλήματος καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἐμποδίσω αὐτό.

Μακρὰν ἐσήμανε μεσονύκτιον. Ἦκουσα τὸν βηματισμὸν ἀνθρώπου πλησίον τῆς θύρας τοῦ κήπου.

Συλλογιζόμενος, εἶχον ἀπομακρυνθῆ ὀλίγον ἐκεῖθεν... ἔδραμον.

Κλείς ἐτριξεν ἐν τῷ κλειθρῷ καὶ ἡ θύρα ἠνεώχθη.

Ἐπέσπευσα τὸ βῆμα.

Ἀΐφνης, ἡ φρικώδης κραυγὴ: «Μ' ἐσκότωσαν! Βοήθειαν!» μ' ἐπάγωσεν ἐκ τοῦ τρόμου.

Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ Λοπέδ.

ᾤρησα πρὸς τὴν θύραν, ἀγνοῶν δὲ τίνι τρόπῳ, εὗρεθην ἐντὸς τοῦ κήπου.

Τότε, εἰδὸν τι ἀπαίσιον.

Ἐπέσπευσα τὸ βῆμα.

Ἀΐφνης, ἡ φρικώδης κραυγὴ: «Μ' ἐσκότωσαν! Βοήθειαν!» μ' ἐπάγωσεν ἐκ τοῦ τρόμου.

Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ Λοπέδ.

ᾤρησα πρὸς τὴν θύραν, ἀγνοῶν δὲ τίνι τρόπῳ, εὗρεθην ἐντὸς τοῦ κήπου.

Τότε, εἰδὸν τι ἀπαίσιον.

ΕΘ'

Ἄνθρωπος ἔφθασε παραχρῆμα ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, ταῦτοχρόνως δ' ἠκούσθη ἐλαφρὰν κραυγὴν γυναικίως.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ὁ Ἀδελαΐς.

— Ἄ! ἀνέκραξε βραχνῆ τις φωνή, τὸ ὑπώπτευον· δὲν ἦλθε καὶ ἔλαβες τὴν θέσιν του. Ἐχει καλῶς· συνέβη ὅ,τι ἐπεθύμουν· ἐπληξᾶς σὺ.

— Ἄφες με, ἄφες με, ἔλεγε λίαν χαμηλοφώνως ἡ Ἀδελαΐς. Ἐδῶ δὲν εἰμεθα ἀσφαλεῖς, δύνανται νὰ ἐλθωσι... καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κραυγάζει.

Τῷ ὄντι, ὁ Λοπέδ ἐκάλεσε εἰς βοήθειαν, πλὴν οὐδεὶς προσήρχετο καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ καθίστατο ἐκάστοτε ἀθνεστερά.

— Ὑπαγε νὰ φέρῃς τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον ἀφήκα εἰς ἐν δωματίον τοῦ ἰσογείου, εἶπεν ὁ Μιαντουκατοῦκ.

— Φῶς! Δύνανται νὰ μὲς ἴδωσι!

— Δὲν ὑπάρχει φόβος ἐκ τῶν τῆς οὐρίας. Ὑπαγε!

Ὁ Μιαντουκατοῦκ πρόφερε τὴν λέξιν ταύτην τόσον ἐπιτακτικῶς, ὥστε ἡ Ἀδελαίς, ρίψασα ἀντικειμένον τι, τὸ ὅποιον ἐκράτει εἰς τὴν δεξιάν καὶ τὸ ὅποιον, περὶ, ἀνέδωκεν ἤχον μεταλλικόν, ὑπήκουσε παραχρῆμα.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν.

— Ναί, Λοπές, εἶπε, θά σε βοηθήσω, θά σε μεταφέρω εἰς τὴν οὐρίαν μου.

Ἦρχισε νὰ σύρῃ αὐτόν.

— Ἄ! ἄθλιε! σὺ μὲ ἐδολοφόνησας! ἔλεγεν ὁ Λοπές, διὰ φωνῆς μόλις καταληπτῆς.

Ἦκουσα αὖθις τὸν τριγμὸν τῆς κλειδὸς ἐντὸς τοῦ κλειθροῦ καὶ εἶδον ὅτι ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐκλείει τὴν θύραν.

Ταυτοχρόνως, ὑπὸ τὰ πυκνὰ δένδρα ἐλαμπε φῶς· ἐκράτει αὐτὸ ἡ Ἀδελαίς, φέρουσα λευκὴν καὶ ὑπὸ αἵματος, ἐστιγμένην ἐσθῆτα.

Κεκρυμμένος ὅπισθεν πυκνοῦ ροδῶνος, ἔτρεμον μᾶλλον ἐκ φόβου ἢ ἐκ φρίκης, διότι ἡ ἐνώπιόν μου εἰκὼν ἦτο ἀληθῶς φρικώδης.

Ὁ Λοπές ἔκειτο ἐκτάδην, ἀκίνητος καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κέκλεισμένους ἐπὶ εἰδούς κοίτης, σχηματιζομένης ὑπὸ φιλλυρῶν, τῶν ὁποίων οἱ κλάδοι διεσταυροῦντο ἀνωθεν πρασίνης καὶ λεπτῆς ὡς βελούδου χλόης.

Ὑπὸ τὸν λαίμοδέτην του ἀνέβλυζε μελανωπὸν αἷμα, τὸ ὅποιον κατέβρεχε τὸν λευκὸν χιτῶνά του καὶ παραχρῆμα ἐπήγνυτο. Πλησίον αὐτοῦ εἶχε τοποθετησῆ ὁ Μιαντουκατοῦκ τὸ ὑπὸ τῆς Ἀδελαίδος κομισθῆν φῶς ἦτοι ροδόχρουν κηρίον ἐπὶ ἀργυροῦ κηροπηγίου.

Παραπλευρῶς δ' ἔκειτο μακρὸν καὶ πλατὺ ἐγγχειρίδιον, ἐλαφρῶς ἐκκληιδωμένον δι' αἵματος.

Ὅπισθεν τοῦ Λοπές, ὀρθία καὶ φέρουσα τὴν ἐπιλωμένην ὑπὸ αἵματος λευκὴν ἐσθῆτά της διεκρίνετο ἐπὶ τοῦ μέλανος βύθου τῶν δένδρων ἡ ὠραιότατη καὶ θαυμασία, ἀλλὰ τότε σύννοος Ἀδελαίς, ἔχουσα ἐν ἀταξίᾳ τὴν πυκνὴν κόμην της, τὴν δεξιάν χεῖρα ἐντὸς τῆς ἀριστερᾶς, μὴ δυναμένη ὅμως νὰ κρύψῃ τὰς ἐπὶ ἐκείνης κηλίδας τοῦ αἵματος. Οἱ ὀφθαλμοὶ της δὲν ἀπεσπῶντο ἀπὸ τοῦ ἀκινήτου τραυματίου.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐκάθησεν, ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του σιγάρον, τὸ ὅποιον ἀνῆψεν εἰς τὸ φῶς τοῦ κηρίου, κρατῶν δ' αὐτὸ εἰς τὸ στόμα του, ἔλαθε τὸν βραχιόνα του τετραυματισμένου καὶ ἔψαυσε τὸν σφυγμὸν αὐτοῦ.

— Θὰ ζήσης εἰσέτι ἀρκετὸν καιρὸν, ὅπως ἀκούσης ὅτι μέλλω νὰ σοὶ εἶπω, ἀνέκραξεν. Εὐρίσκεισαι ἐνώπιόν μου ἐκτάδην καὶ ἀκίνητος, ὡς ἐγὼ ἐνώπιόν σου πρὸ δώδεκα ἐτῶν. Ἐχω ἰσχυρὰν μνήμην καὶ δὲν ἐλησμόνησα. Ἦτο ἡ αὐτὴ ὥρα σκοτεινῆς νυκτός, ὡς ἡ σήμερον. Εὐρίσκεισθε ἐντὸς δάσους γιγαντιαίων κέδρων, σήμερον δ' εὐρίσκεισθε ἐντὸς κήπου, ὅπου

ὑπάρχουσι μόνον ταπειναὶ φιλλύραι, ὅπως κρυπτόμεθα. Ἦθελον προτιμήσει, ἐὰν ἡ σκηνὴ αὕτη συνδέβαιεν εἰς τὸ Μεξικόν, ἀλλὰ δέον ἔστω ἀρκεσθῶ εἰς τὰ συμβαινόντα. Ἄλλως, σ' ἐπληξέ γυνή, πλὴν διὰ χεῖρὸς στερεᾶς καὶ ἀσφαλούς. Ἐκεῖ κατῶ μ' ἐτραυματίσας σὺ αὐτός, διότι ἡ χεῖρ γυναικίος τινος δὲν σοὶ ἐνέπνευσεν ἐμπιστοσύνην. Οὐχ ἦττον ἐκείνη ἡ γυνή, ἡ Κλάρα, ἐρόνευσε, δι' ἐνὸς μόνου τραύματος, τὸν ἄθλιον, ὅστις, κατ' εἰσήγησίν σου ὑπεκρίνετο τὸν Μιαντουκατοῦκ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς καὶ ὅστις δὲν ὑπώπτευσεν, ὅτι ὠδήγεις αὐτὸν πρὸς τὸν θάνατον, ἐνῶ σὺ, ὅστις εἶχες μείζονα ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ῥώμην σου, δὲν ἠδυνήθης νὰ με φωνήσῃς ἡμέραν δέ τινα, μολοντί μ' ἐθεώρεις νεκρόν.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ προσέκλινε καὶ ἔψαυσε ἐκ νέου τὸν σφυγμὸν τοῦ Λοπές.

— Ἐχεκάλως δύνασαι νὰ με ἀκούσης εἰσέτι, εἶπε, ἀναλαβὼν τὴν ἡμερὸν στάσιν του· μὴ θέλων ἀδμοῦς νὰ μ' ἐννοήσῃ ἡ σύζυγός μου, θέλω μεταχειρισθῆ τὴν γλώσσαν τῶν δειμῶν καὶ τῶν δασῶν, τὴν λαλουμένην εἰς μόνας τὰς καλύβας τῶν κατοικῶν τῆς ἐρήμου.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ πρόφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις εἰς τὴν ἀρχαίαν διαλεκτὸν τοῦ Μεξικίου.

Εἶδον τὴν Ἀδελαίδα φρίττουσαν ἐξ ἀνυπομονησίας καὶ περιεργίας. Δυσηρεστήθη ἐπίσης ἐγὼ, διότι δὲν ἠννόουν ἐκείνην τὴν βάρβαρον διαλεκτὸν, νῦν ὅμως, χάρις εἰς τὸ ἀνεξήγητον ἐμοὶ ταῦτα φαινόμενον, ἐνοῶ πάσας τὰς γλώσσας καὶ αὐτὰς ἐτι τὰς μὴ ὀμιλουμένας.

Ἄφ' οὐ ἐγενόμην φαντάσμα, ἐκτῆσάμην ἐπίσης ἀξιοθαύμαστον μνήμην ἢ μᾶλλον δύναμαι νὰ βλέπω, ἀκούω καὶ ἐνοῶ πᾶν ὅ,τι εἶναι σχετικὸν πρὸς τὸ παρελθόν μου, ἐπομένως θέλω δυνηθῆ νὰ σοὶ ἐπαναλάβω ὅ,τι ὁ Μιαντουκατοῦκ εἶπε τῷ Λοπές, τὸ ὅποιον τότε δὲν ἐνόησα καὶ τὸ ὅποιον ἡ Ἀδελαίς ἐξέκλούθει ν' ἀγνοῇ, ὡς οὐσα εἰσέτι εἰς τὴν ζωὴν.

— Λοπές, ἐξηκολούθησεν ὁ Μιαντουκατοῦκ, ὑπῆρξας ἀτιμὸς ἠθέλησας ν' ἀπαλλαγῆς ἐμοῦ, κατὰ τρόπον ἀπεχθῆ. Μ' ἐμίσεις καὶ ἤρᾶσο τῆς Κλάρας, τὴν ὁποίαν ἠπάτησας, κατορθώσας νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἤμην φονεὺς τοῦ ἀπολεσθέντος τέκνου της. Θὰ ἦτο προσβολὴ κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος νὰ ὑποθέσω, ὅτι ὑπάρχει ἄνθρωπος φαῦλος ὡς σὺ, ἀφοῦ ἔστρεψας τὸ ἐγγχειρίδιον, τὸ ἐκδικητικὸν ἐγγχειρίδιον μητρὸς, κατὰ τοῦ ἰδίου ἐαυτῆς πατρός· σὺ εἶσαι ὁ αἴτιος, ἔνεκα τοῦ ὁποίου ἡ δυστυχὴς θεωρεῖ ἐαυτὴν πατροκτόνον.

Ὁ Λοπές ἀνεσκήρτισε.

— Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀνηκούστου τούτου ἐγκλήματος, τὸ ὅποιον ἐπίστευσας τετελεσμένον, ἐπραξας πᾶν ὅ,τι ἐξήρητο ἐκ τῆς θελήσεώς σου. Ἐὰν ὁ φόβος δὲν ἤθελε σ' ἐμποδίσαι, τοῦ νὰ ἐπανεέλθῃς εἰς τὸν τόπον τῆς προδοσίας καὶ τοῦ κακουργήματος, ἠθελες αἰσθανθῆ τὸν φόβον, ὅτι ἐπέζησα, μὴ εὐρίσκων με ἐκεῖ. Εἶχον μόνον ζαλισθῆ, ἀλλ' ἀνέλαβον τὰς κρίσεις

σεῖς μου, χάρις εἰς τὴν δρόσον βροχῆς, τὴν ὁποίαν κατέπεμψεν ὁ Θεός, ὡς πέμπει ἡμῖν ταύτην τὴν στιγμὴν πλὴν αὐτῆ ἡ βροχὴ δὲν θέλει σε σώσει, ἀλλὰ μόνον θέλει χρησιμεύσει νὰ ἐκπλύνῃ τὸ ἔδαφος καὶ νὰ ἐξκαλεῖται τὰ ἴχνη τοῦ θανάτου σου. Εἶσαι ἄνθρωπος ἀπολωλός, τὸν ὅποιον οὐδεὶς θέλει ἀναζητήσῃ· σταγῶν ὕδατος ἐν τῷ ὠκεανῷ.

Τῷ ὄντι, πρὸ μικροῦ ἐφέκαζε, τότε δ' ἐπιπτε ραγδαία βροχὴ.

— Ἠμέραν τινα, ἐξηκολούθησεν ὁ Μιαντουκατοῦκ, με ἀπήνησας ἀπροσδοκῆτως εἰς τὴν Μαδρίτην, ἐνῶ συνώδευες τὴν Κλάραν. Κατ' ἀρχάς, μ' ἐξέλαθες ὡς φαντάσμα καὶ ἐφοβήθης. Ὁ φόβος σου ὅμως ἠῤῥησεν, ὅτε ἐβεβαιώθης, ὅτι ἤμην ἐγὼ, ὁ Μιαντουκατοῦκ, με σάρκα καὶ ὀστέα, ἰδίως δ' ὅτε σε εἰδοποίησα, ὅτι κατεῖχον ἐγγράφα τινα, ἀφορῶντα εἰς σέ, τὰ ὅποια, ἐὰν παρεδίδοντο εἰς τὴν ἰσπανικὴν κυβερνήσιν, ἠθελον σε ἀναδιβάσει εἰς τὴν ἀγχόνην. Ὁ φόβος σου μοὶ ἠγγυᾶτο περὶ τῆς ζωῆς μου. Δὲν ἠθέλησα νὰ σοὶ ἀποδώσω τὴν κατ' ἐμοῦ φονικὴν ἀπόπειράν σου, ἀλλ' ἀπέρριψα ὅλον τὸ βάρος αὐτῆς ἐπὶ τῆς δυστυχούς θυγατρὸς μου, ἥτις ἀνὰ πᾶσαν ἐπέτειον τοῦ ὑποτιθεμένου ἐγκλήματός της, παρεφρόνει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Ὑπέφερον! Περιέμεινᾶ ἀρκετὰ! Ἦθελον νὰ ἐκδικηθῶ κατὰ σοῦ διὰ τῶν αὐτῶν μέσων, ἀλλ' ἀνέβαλλον τὴν ἐκδικησίν μου ἦτο τόσον φοβερά, ὥστε ἔφριττον.

Ἦβροχὴ ἐπιπτεν ὡς χεῖμαρρος πρὸ πολυτοῦ τὸ φῶς εἶχε σβεσθῆ, ἀλλ' ἡ φωνὴ τοῦ Μιαντουκατοῦκ ἀντήχει εἰς τὸ σκότος.

Κατὰ διαλείμματα, ταχεῖα ἀστραπὴ ἐδείκνυε τὸν Λοπές ἐκτάδην κείμενον, τὸν Μιαντουκατοῦκ κεκλιμένον πρὸς αὐτόν καὶ τὴν Ἀδελαίδα, ὀρθίαν, ἀκίνητον, με τὰ ἐνδύματα βεβερεγμένα ὑπὸ τῆς βροχῆς καὶ καθημαγμένα.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Δ**

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἦρα προηγουμένου φύλλου]

— Ἄ! μὴ σπαράσσητε τὴν καρδίαν μου, κύριε Βουσύ, ἀνέκραξεν ἡ δεσποῖνα Μονσορώ, πλησιάσασα τὸν νέον ὁ πατήρ μου ἀγνοεῖ, ὅτι φοβοῦμαι ἐκείνον τὸν ἄνθρωπον, ὅτι τὸν μισῶ, ἀλλ' ἐπιμένει νὰ θεωρῇ αὐτὸν σωτήρα μου, ἐνῶ ἐγὼ, τὴν ὁποίαν ὠδήγουσι τὰ προκισθήματα, ἐπιμένω νὰ θεωρῶ αὐτὸν δῆμιόν μου.

— Ἀρτεμις! Ἀρτεμις, ἀνέκραξεν ὁ βαρβόνος, σὲ ἔσωσε!

— Ναί, ἀνέκραξεν ἐπίσης ὁ Βουσύ, παρασυρθεὶς ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς συνέσεως καὶ τῆς ἀβροφροσύνης· ναί· ἐὰν ὅμως ὁ κίνδυνος δὲν ἦτο ὅσον φανταζέσθε αὐτὸν μέγας, ἐὰν ἦτο τεχνητός, ἐὰν ἦτο ἡ ξυρῶ καὶ ἐγὼ. Ἀκούσατε, βαρβόνος, ὑποκρύπτεται μυστήριόν τι, τὸ ὅποιον θ' ἀποκαλύψω. Διαμαρτύρομαι ὅμως, ὅτι, ἐὰν ἤθελον εὐτυχῆσαι νὰ εὐρεθῶ εἰς τὴν θέσιν τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ, ἐγὼ ἐπίσης ἠθελον

σώσει ἐκ τῆς ἀτιμίας τὴν ἀθώαν καὶ ὠραίαν θυγατέρα σας, ὀρκίζομαι δ' εἰς τὸν Θεόν, ὅτι δὲν ἤθελον αἰτήσαι ἀνταμοιβὴν τῆς ἐκδουλεύσεώς μου.

— Τὴν ἡγάπα, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Μεριδόρ, ὅστις αὐτὸς ἐπίσης ἠσθάνετο τὴν μυστρὰν συμπεριφορὰν τοῦ κ. δὲ Μονσορώ, ὁ ἔως δὲ εἶναι συγγνωστός.

— Καὶ ἐγὼ λοιπόν! ἀνεφώνησεν ὁ Βουσύ, μήπως...

Ἐκπλαγείς ὄμως, ὅτι τὸ μυστικὸν του διέφραγε τῶν χειλέων του, διέκοψε τὴν φράσιν του, τὴν ὁποίαν συνεπλήρωσεν ἡ ἀστραπή τοῦ βλέμματός του.

Ἡ Ἄρτεμις ἐνόησε τὴν ἀτελεῖ φράσιν πολλῶ καλλίον ἢ ἐάν ἦτο πλήρης.

— Λοιπόν, εἶπεν ἐρυθρίασασα, μὴ ἐνοήσατε! Φίλε, ἀδελφέ μου, ἤξιώσατε τοὺς δύο τούτους τίτλους καὶ δίδω ὑμῖν αὐτούς! λοιπόν, φίλε, ἀδελφέ μου, δύνασθε νὰ πράξητέ τι ὑπὲρ ἐμοῦ;

— Ἄλλ' ὁ δουξ δ' Ἄντζου! ὁ δουξ δ' Ἄντζου! ἐψιθύρισεν ὁ πρεσβύτες, ὅστις τὴν ὀργὴν τῆς βασιλικῆς ὑψηλότητος ἐθεώρει ὡς τὸν ἀπειλοῦντα αὐτὸν κεραιόν.

— Δὲν εἶμαι ἐκ τῶν φοβουμένων τὴν ὀργὴν τῶν πριγκίπων, ἀρχων Αὐγουστίνε, εἶπεν ὁ νέος ἄλλως, ἐκτός ἐάν πλανῶμαι, δὲν πρέπει νὰ φοβώμεθα τοιαύτην τιμὰ ὀργὴν. Ἐάν θέλητε, δύναμαι νὰ καταστήσω ὑμᾶς τοιοῦτον φίλον τοῦ πριγκίπου, ὥστε αὐτὸς οὗτος νὰ προστατεύσῃ ὑμᾶς κατὰ τοῦ κυρίου δὲ Μονσορώ, ἐκ μέρους τοῦ ὁποίου, πιστεύσατέ μοι, ἀπειλεῖ ὑμᾶς ἄγνωστος, πλὴν βέβαιος, ἀόρατος, ἀλλ' ἴσως ἀναπόφευκτος κίνδυνος.

— Ἐάν ὄμως ὁ δουξ μάθῃ, ὅτι ἡ Ἄρτεμις ζῆ, τὰ πάντα ἀπόλλυνται, εἶπεν ὁ πρεσβύτες.

— Βλέπω, εἶπεν ὁ Βουσύ, ὅτι πιστεύετε μάλλον εἰς τὸν κύριον δὲ Μονσορώ ἢ εἰς ἐμέ, ὅτι δήποτε ἂν εἶπω ὑμῖν. Ἄς πύσωμεν ὀμιλοῦντες, ἀποροῖσατε τὴν προσφορὰν μου, κύριε βαρόνε, ἀποποιήθητε τὴν ὑπὲρ ὑμῶν ἐπικαλουμένην πανίσχυρον βοήθειαν· ριφθῆτε εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐδείχθη τοσοῦτον ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης σας· τὸ εἶπον ἦδη· τὸ ἔργον μου συνετελέσθη, ἐπομένως οὐδὲν ἔχω πλέον ἐνταῦθα νὰ πράξω. Ὑγιαίνειτε, ἀρχων Αὐγουστίνε, ὑγιαίνειτε, κυρία, δὲν θὰ μ' ἐπανιδῆτε.

— Ὡ! ἀνεκράξεν ἡ Ἄρτεμις, λαβοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ νέου, ἴδετε ἐμὲ νὰ κλονισθῶ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν; Μὲ ἴδετε συναινοῦσαν νὰ ζῆσω μετ' ἐκείνου; Σὰς ἐκετεύω γενουπετῆς νὰ μὴ μ' ἐγκαταλειψῆτε, κύριε Βουσύ· μὴ μ' ἐγκαταλειψῆτε.

Ὁ Βουσύ ἔθλιψε τὰς ἰκέτιδας ὠραίας χεῖρας τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ἡ ὀργὴ αὐτοῦ κατέπεσεν, ὡς διαλυταὶ ἡ χιῶν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὄρεων εἰς τὸν θερμὸν ἀπασμὸν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων τοῦ Μαΐου.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἔστω δέχομαι, δέσποινα, τὴν ἐμπιστευομένην μοι ἰερὰν ἐντολήν, πρὶν ἢ δὲ παρέλθωσι τρεῖς ἡμέραι, διότι ἔχω ἀνάγκην τοῦ καταλλήλου χρόνου, ὅπως ἴδω τὸν πριγκίπα, ὅστις, ὡς μοι εἶπον, ἐφύσκειται εἰς

Σάρτρην μετὰ τοῦ βασιλέως, πρὶν ἢ παρέλθωσι τρεῖς ἡμέραι, θέλετε ἴδειν ἄλλα πράγματα, ἄλλως θέλω ἀπολέσει τὸ ὄνομά μου ὡς Βουσύ.

Πλησιάζας δὲν τὴν Ἄρτεμιν ἐν πλήρει τῶν αἰσθήσεων παραχῆ:

— Εἴμεθα σύμμαχοι κατὰ τοῦ Μονσορώ, εἶπεν αὐτῇ λίαν χαμηλοφώνως· ἐνθυμήθητε, ὅτι δὲν σας ἔφερον αὐτὸς τὸν πατέρα σας καὶ μὴ ἐστὲ πρὸς με ἄπιστος.

Μετὰ τοῦτο, ἔθλιψε, διὰ τελευταίαν φορὰν, τὴν χεῖρα τοῦ βαρόνου καὶ ὤρμησεν ἐκτός τῆς αἰθούσης.

ΚΔ

Πῶς ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος ἀφυπνίσθη καὶ ὁποῖα ἐγένετο αὐτῷ ὑποδοχὴ εἰς τὴν μονήν.

Ἀφήσαμεν τὸν ἡμέτερον φίλον Σχικῶ ἐν ἐκστάσει ἐνώπιον τοῦ ἀδικαίπτως κοιμαμένου καὶ θαυμαστικῶς ρέγγοντος Γορανφλότου· ὁ Σχικῶ ἔνευσε τῷ κατήλῳ ν' ἀπέλθῃ, συναποφύρων καὶ τὸ φῶς, ἀφοῦ τῷ συνέστησεν οὐδὲ λέξιν νὰ εἴπῃ εἰς τὸν ἄξιον ἀδελφὸν περὶ τῆς κατὰ τὴν δεκάτην ἐσπερινῆν ὄραν ἐξόδου αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς κατὰ τὴν τρίτην πρωϊνῆν ἐπιστροφῆς του.

Ὁ κύρ Βονομέτος εἶχε παρατηρήσει, ὅτι, εἰς τὰς μεσαζὺ τοῦ τρελλοῦ καὶ τοῦ μοναχοῦ σχέσεις, πάντοτε ὁ τρελλὸς ἐπλήρωνεν, ἐπομένως εἶχε δι' αὐτὸν μεγίστην ὑπόληψιν, ἐνῶ μετρίως ὑπελήπτετο τὸν μοναχόν.

Ὑπεσχέθη, λοιπόν, τῷ Σχικῶ νὰ μὴ προσφέρῃ λέξιν περὶ τῶν συμβάντων τὴν νύκτα καὶ ἀπεσύρθη, ἀφίει τοὺς δύο φίλους εἰς τὰ σκότος, ὡς εἶχε συστήσει αὐτῷ ὁ Σχικῶ.

Οὗτος ἀντελήφθη, ὅτι ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος ἔρρεγγε καὶ ὠμίλει καὶ τοσοῦτως, τὸ ὁποῖον πρᾶγμα ἐξήγειρε τὸν θαυμασμόν τοῦ Σχικῶ, ἐνῶ ἐδείκνυεν οὐχὶ συνειδησὶν ἐλεγχομένην, ὡς ἠδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ, ἀλλὰ στόμαχον ὑπερπληρωμένον.

Αἱ ἐξερχόμεναι τοῦ στόματος τοῦ Γορανφλότου λέξεις, συρραπτόμεναι μετ' ἀλλήλων, ἀπετέλουσαν φοικῶδες κρᾶμα ἱερῶν ρητῶν καὶ βακχικῶν ἀξιωματῶν.

Ὁ Σχικῶ ἐσέβηθη, ὅτι, ἐν τῷ πυκνῷ σκότει, μετὰ μεγίστης δυσκολίας ἤθελε δυναθῆναι νὰ περιβάλλῃ τὸν Γορανφλότον μετὰ τῶν ῥάσων του, ὅπως οὗτος οὐδὲν ἐνόησῃ, κατὰ τὴν ἀφύπνισίν του. Ἐφύσησε, λοιπόν, τοὺς ἐπιτῆς ἐστίας δαυλοῦς, ἵνα φωτίσῃ ὀλίγον τὴν σκηνήν.

Εἰς τὸν θόρυβον τοῦ φουσημάτου, ὁ Γορανφλότος ἔπαυσε νὰ ρέγγῃ καὶ ἐψιθύρισεν:

— Ἀδελφοί μου! ἀκούσατε τι ἰσχυρὸς ἀνεμαστὶ εἶναι ἡ πνοὴ τοῦ Κυρίου, ἥτις μ' ἐμπνέει.

Ἐπανελάθε τὸ ρογχαλητὸν του.

Ὁ Σχικῶ περιέμεινεν ὀλίγον, ὅπως ὁ ὕπνος καταλάθῃ αὐτῆς τὸν μοναχόν, εἴτα δ' ἐξηκολούθησεν νὰ ἐκδύῃ αὐτόν.

— Πρρρρρ! εἶπεν ὁ Γορανφλότος. Τί ψυχρὸν δὲν θὰ ὠρμάσουν τὰ σταφύλια.

Ὁ Σχικῶ διέελαφεν ἐκ νέου τὴν ἰεραίαν του καὶ εἴτα ἐπανελάβεν αὐτήν.

— Γινώσκετε τὸν ζῆλόν μου, ἀδελφοί μου, ἐξηκολούθησεν ὁ μοναχός, τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐξοχωτάτου δουκὸς Γκιζῆ.

— Ὑοφῆμ! εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου, ἐπανελάβεν ὁ Γορανφλότος, πλὴν εἶναι βέβαιον...

— Τί εἶναι βέβαιον; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ, ἀνεγειρῶν τὸν μοναχόν, ὅπως τῷ φέρῃ τὸ ῥάσον του.

— Εἶναι βέβαιον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι δυνατώτερος ἀπὸ τὸ κρασί· ὁ ἀδελφός Γορανφλότος ἐνίκησε τὸ κρασί.

Ὁ Σχικῶ ὕψωσε τοὺς ὄμους.

Τὸ ἄκαιρον τοῦτο κίνημα ἔκαμεν, ὥστε ὁ μοναχὸς ν' ἀνοιξῇ τὸν ἔτερον τῶν ὀφθαλμῶν καὶ νὰ ἴδῃ ἄνωθεν αὐτοῦ τὸν Σχικῶ, ὅστις ἐφαίνετο ἀπαίσιος εἰς ἐκεῖνο τὸ ἡμίως.

— Ἄ! ὄχι φαντάσματα, ὄχι στοιχεῖα καὶ τελώνια, εἶπεν ὁ μοναχός, ὡς παραπονούμενος πρὸς οἰκεῖον αὐτῷ δαίμονα, παραβάτην τῶν μετ' αὐτοῦ συμφωνιῶν.

— Εἶναι στουπί, εἶπεν ὁ Σχικῶ, περιβαλὼν τὸν Γορανφλότον μετὰ τὸ ῥάσον του καὶ καλύψας τὴν κεφαλὴν του μετὰ τὴν κουκουῦλαν.

— Ἄ! τώρα μάλιστα! ὁ νεωκόρος ἐκλείσει τὴν θύραν καὶ δὲν φουᾶ πλέον.

— Ἐξύπνησεν ὅταν θέλῃς, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἀδιαφορῶ.

— Ὁ Κύριος ἐπήκουσε τῆς δεήσεώς μου, ἐψιθύρισεν ὁ μοναχός, καὶ ὁ βορρᾶς, τὸν ὁποῖον ἀπέστειλε νὰ ζηράνῃ τὰς ἀμπέλους, μετεβλήθη εἰς γλυκὺν ζέφυρον.

— Ἀμήν! προσέθετο ὁ Σχικῶ.

Ἀφοῦ δ' ἐσχηματίσεν προσκεφάλαιον διὰ τραπέζομανθῆλων καὶ διέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰς κενὰς φιάλας καὶ τὰ ἀκάθαρτα πινάκια κατὰ τὸν τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ δύναται νὰ πιστευθῇ, ὅτι εἶχε προηγηθῆ συμπίσιον μεθύσων, κατεκλίθη παραπλευρῶς τῷ μοναχῷ.

Τὸ προσβάλλον τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Γορανφλότου φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ἡ ὀξεῖα φωνὴ τοῦ κατήλου, ἐπιπλήττοντος τοὺς ὑπηρετὰς του, κατῶρθωσαν νὰ διαλύσωσι τοὺς ναρκοῦντας τὸν ἐγκέφαλόν αὐτοῦ ἄτμοὺς τοῦ οἴνου.

Ἀνηγέρθη, λοιπόν, τῇ βοήθειᾳ δ' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν του κατῶρθωσε ν' ἀνακαθίσθῃ ἐπὶ τοῦ μέρους τοῦ σώματός του, τὸ ὁποῖον ἡ προνοητικὴ φύσις παρέσχεν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἵνα χρησιμεύῃ αὐτῷ ὡς κυριώτατον κέντρον τῆς βαρύτητος.

Μετὰ τὸ μὴ εὐχρὲς τοῦτο κατῶρθωμα, ὁ Γορανφλότος ἤρρισε νὰ παρατηρῇ τὴν σημαντικὴν ἀταξίαν τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης σκευῶν, εἴτα δὲ τὸν Σχικῶ, ὅστις εἶχε λαβεῖ τοιαύτην θέσιν, ὥστε ἠδύνατο νὰ βλέπῃ ἀπάσας ἀνεξαιρέτως τὰς κινήσεις τοῦ μοναχοῦ.

— Ἐξημέρωσεν! ἀνεφώνησεν ὁ καλόγηρος· διάβολε, ἐξημέρωσε! φαίνεται ὅτι διενευκτέρευσα ἐδῶ.

Εἴτα, συναρμολογήσας τὰς σκέψεις του, εἶπε:

— Καὶ τὸ μοναστήρι! ὦ! ὦ!

Μετὰ τοῦτο, ἤρχισε νὰ συσφίγγῃ τὸ ἀντὶ ζωῆς χρησιμεῦον σχοινίον τοῦ ράσου του.

— Ἀδιάφορον, εἶπεν, εἶδα παράδοξον ὄνειρον· μοὶ ἐφάνετο, ὅτι ἦμην νεκρὸς καὶ περιτετυλιγμένος ἐντὸς αἱματωμένου σαβάνου.

Ὁ Γορανφλότος δὲν ἐπλανᾶτο καθ' ὀλοκληρίαν, διότι, ἡμιαφυπνισθεὶς, εἶχεν ἐκλάβει τὸ καλύπτον αὐτὸν τραπεζομάνδηλον ἀντὶ σαβάνου καὶ τὰς κηλίδας τοῦ οἴνου ἀντὶ σταγόνων αἵματος.

— Εὐτυχῶς ὁμοῦς ἦτο ὄνειρον, προσέθετο ὁ Γορανφλότος, φέρων ἐκ νέου περὶ ἐκαστὸν τὰ βλέμματα.

Ἐν τῇ ἐξέτασει ταύτῃ, οἱ ὀφθαλμοὶ του προσέπεσαν ἐπὶ τοῦ Σχικῶ, ὅστις, αἰσθανθεὶς ὅτι ὁ μοναχὸς τὸν παρετήρει, ἐδιπλασίασε τὸ ρογχαλητὸν του.

— Τι ὠραῖον πρᾶγμα εἶναι ὁ μέθυσος! εἶπεν ὁ Γορανφλότος, παρατηρῶν μετὰ θαυμασμοῦ τὸν Σχικῶ. Ὅποις εὐτυχία νὰ κοιμᾶται τις τοιοῦτοτρόπως! Ἄ! αὐτὸς δὲν εἶναι εἰς τὴν θέσιν μου.

Ἐξέπεψε δὲ στεναγμὸν, ὅστις ἀνῆλθεν εἰς τὴν διαπασῶν τοῦ ρογχαλητοῦ τοῦ Σχικῶ, ὥστε ὁ στεναγμὸς θ' ἀρύπνιζε τὸν Γασκόνον, ἔάν οὗτος ἐκοιμᾶτο πραγματικῶς.

[Ἐπιτετα συνέχεια]

Διηγ.

ΕΡΗΜΙΤΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ἀπολέσας τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός του, καὶ ὠθούμενος ὑπὸ τῆς ἀμειλίχτου ἀνάγκης τοῦ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ λαβυρίνθου τούτου, ἐδοκίμασε νὰ καταβῇ ἐκ τῆς μάνδρας. Οἱ ὑπηρέται, οἱ σπεύσαντες εἰς τὰς κραυγὰς τῆς Μαρίας, τὸν συνέλαβον καὶ ἐνόμισαν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ φονεὺς.

Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς τὴν ἀνακούφισιν, ἣν ἠσθάνθη δι' αὐτό. Ἐφθασα μέχρι τοῦ σημείου νὰ νομίσω ὅτι ὁ Θεὸς ἔκαμε τοῦτο ἵνα μὲ σώσῃ. Διὰ νὰ ἴδω δὲ μέχρι τίνος φθάνει ἡ ἀγνοία τοῦ ἐγκλήματός μου ἐπλησίασα καὶ προσποιούμενος ὀργὴν:

— Ἀθλιε! ἐκραύγασα πρὸς αὐτόν.

Ὁ ἀτυχὴς ἐστρεψε βλέμμα ἰλαρὸν πρὸς με καὶ μὲ φωνὴν τεθλιμμένην:

— Καὶ σύ, Πέτρο, μοὶ εἶπε, μὲ νομίζεις ἔνοχον;

Ὡ! τὸ βλέμμα του ἐκεῖνο, ἡ φωνὴ του ἐκεῖνη ἐχράχθησαν βαθύτατα ἐν ἐμοὶ διπλασιάζοντα τὰς τύψεις μου.

Δ'

Ὁ ἐρημίτης ἐσίγησεν. Ἡ διήγησις τὸν εἶχε κουράσει. Ἀνεπόλησε τὴν φοβερὰν ἀλληλουχίαν τῶν ἐγκλημάτων τοῦ βίου του καὶ τοῦτο ἀφῆρσεν ἀπ' αὐτοῦ μέγα μέρος τῶν ὀλίγων δυνάμεων, αἵτινες τῷ ἀπέμενον.

Ὁ ἀνεμος ἐξηκολούθει νὰ πνέῃ ὀρμητικῶς. Τὰ ξηρὰ τῶν δένδρων στελέχη ἔτριζον πενθίμως εἰς τὴν παγερὰν πνοήν του.

Ὁ ἡγούμενος ἐψιθύριζε:

— Φρικτόν.

— Ἄλλ' ὅ,τι θὰ σοὶ εἴπω, πάτερ μου, εἶναι τὸ φρικωδέστερον, ἐπανελάβε στενάζων ὁ ἐρημίτης. Ἡ μάχαιρα τοῦ Ἀντωνίου εὐρέθη καὶ εὐρέθη ὡσαύτως ἐπ' αὐτοῦ ἡ θήκη αὐτῆς. Οὐδεὶς ἄλλος πλὴν ἐμοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ ἐγνώριζε τὸ φρικῶδες τοῦτο μυστικόν.

Ὁ Ἀντώνιος ἀγνοῶν τίνος διαβολικῆς πλεκτάνης ἢ συμπτώσεως ἐγένετο θυμᾶ, ἠδυνάτει νὰ ἀπολογηθῇ σχεδὸν ἀπεβλακώθῃ.

Ἐτύρθη εἰς τὸ κκαουργιοδικεῖον.

Ἡ ἡμέρα τῆς δίκης του προσδιωρίσθη καὶ ἦμην εἰς τῶν μαρτύρων.

Ὅτε ὁ πρόεδρος μὲ ἐκάλεσε νὰ θέσω τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ῥίγος μὲ κατέλαβεν, ἐνόμισα ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον ἐκεῖνο, ἢ βίβλος ἢ ἱερά, ἢ περιέχουσα ὅ,τι θεῖον ἔχει ὁ κόσμος, θὰ ἐπυρπόλει τὴν χεῖρά μου. Τρέμων ὡς ὁ Κάϊν τὴν ἔθηκα ἐπ' αὐτοῦ καὶ ὠκίσθην.

— Γνωρίζεις τὸν Ἀντώνιον; μὲ ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος.

— Τὸν γνωρίζω, ἀπήντησα, ἦτο συμπολίτης μου.

— Τί ἀνθρώπος εἶναι; Καλὸς; κακὸς;

— Ἐσώρξ' ἐγὼ Σπανίως τὸν ἐβλεπα ἦτο πάντοτε μελαγχολικὸς.

— Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο τοῦ φόνου ποῦ ἦσο;

— Εἰς τὸν μικρὸν οἰκίσκον ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου.

— Τί γνωρίζεις περὶ τοῦ φόνου;

— Ἦκουσα φωνὰς καὶ ἔστρεξα' εἶδα λοιπὸν τὸν Ἄγγελον αἱματόφυρτον καὶ νεκρὸν ἠρώτησα τοὺς ὑπηρέτας καὶ μοὶ εἶπον ὅτι τὸν ἐφόνευσεν ὁ Ἀντώνιος, τὸν ὁποῖον ἐκράτουν.

— Τί πιστεύεις σύ; Αὐτὸς εἶναι ὁ φονεὺς;

Ἄν ὁ βράχος τοῦ μοναστηρίου, ὅστις ὑπέρεκειται τῆς ἀδύσου, ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου δὲν θὰ ἠσθανόμην ὅ,τι τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἠσθάνθη.

Ἐγὼ ὁ πραγματικὸς φονεὺς ἠρωτώμην ἂν ὁ ἀθῶος ἦτο φονεὺς!

Συνήθροισα ὅλας μου τὰς δυνάμεις, διότι ἠσθάνθη ὅτι ἐκινδύνευον νὰ ἀπολέσω τὴν νοῦν μου καὶ εἶπον:

— Ποῖος ἄλλος θὰ ἐφόνευσεν τὸν Ἄγγελον. Αὐτὸς ἠγάπα τὴν κόρην τοῦ αὐθέντου καὶ ἀφ' οὗ ἀπηλπίσθη ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῇ, ἐφόνευσεν τὸν μνηστῆρά της.

— Τὸ γνωρίζεις αὐτὸ τὸ μαχαίρι; μὲ ἠρώτησε τέλος ὁ πρόεδρος δεικνύων μοὶ τὴν γνωστὴν μάχαιραν.

Ἐεῖνα. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐστιλβεν ἡ λεπίς ὅπως ἐπιλβε κατὰ τὴν νύκτα τοῦ φόνου, οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐσκοτίσθησαν, ἡ κεφαλὴ μου περιστρέφετο ὡς ἀνέμη.

— Ὅχι, ἀπήντησα, ἀποστρέφων ἀπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα. Μοῦ τὸ ἐδειξαν, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμοῦμαι καλά. Τοῦτο μόνον ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ἡ θήκη εὐρέθη ἐπ' αὐτοῦ.

— Καλῶς. Κάθισε.

Καταδικασθῆ εἰς θάνατον, πάτερ μου ἐψιθύρισεν ἀγωνιωδῶς ὁ θνήσκων καὶ παρέρστη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θανατικῆς του ποινῆς...

Τὸν εἶδον νὰ ἀναβκίη ὠχρὸς, ἀλλ' ἤρρεμος, μὲ τὴν συνκίσθησιν τῆς ἀθωότητά του, τὰς βαθμίδας τῆς λαιμητόμου, ἦτι εἶχε στηθῆ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου.

— Εἶμαι ἀθῶος! ἐκραύγασε πρὸς τοὺς παρισταμένους καὶ κκεντρεχῶς προσβλέποντας αὐτόν...

Καὶ ὁ πέλεκυς κατέπεσε βαρῦς καὶ ἐτρίζαν τὰ ὅστα...

Ἡ κεφαλὴ του ἔπεσεν αἰμοσταγῆς ἐντὸς τοῦ κάδου. Ὁ τριγμὸς οὗτος τῶν ὀστέων, πάτερ μου, ἀντηχεῖ τὰς νύκτας ἔτι εἰς τὰ ὠτά μου.

Ἀφῆκα νὰ καταδικασθῆ εἰς ἀθῶος! πάτερ μου.

Πλανηθεὶς ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον, στυγνὸς, ἀθλιός, νομιζόμενος παράφρων, οὐδαμοῦ εὖρον ἡσυχίαν.

Ἐγεῖνα μοναχός.

Τῆς μονῆς ἡ γαλήνη, τοῦ καλογήρου τοῦ προῦ ἔνδυμα ἐνόμιζον ὅτι θὰ μοὶ ἀπέδιδον τὴν ἡσυχίαν. Ματαῖα ἐλπίς!

Τὰ φαντάσματα ἐξακολουθοῦσι νὰ ἐμφανίζονται καὶ θὰ ἐμφανίζονται διηνεκῶς, μέχρις οὗ ὁ θάνατος σφραγίσῃ τὰ χεῖλη μου.

Καὶ τώρα, πάτερ μου, μὲ συγχωρεῖς; Δύναμαι νὰ ἐλπίσω ὅτι ἡ ψυχὴ κκαταλείπουσα τὸ στυγερὸν σκῆνωμά της, θὰ ἀνέλθῃ μέχρι τοῦ Θεοῦ ἀγνή, καθαρὰ!..

Ὁ ἐρημίτης ἐσίγησεν.

Ὁ ἡγούμενος ἐνδακρυσ καὶ κατηφῆς ἐγονυπέτησεν.

Ὁ θνήσκων ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔλαβε τὴν ἀφῆσιν τῶν ἀμαρτιῶν του.

Ἡ λάμψις τῆς συγγνώμης τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀποκαθαίρουσα πᾶν στίγμα ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἐφώτισε τὴν θνήσκουσαν μορφήν του.

Ὁ ἡγούμενος ἠγέρθη καὶ ἐξυπνήσας τοὺς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κοιμωμένους μοναχοὺς διέταξεν αὐτοὺς νὰ ἀνάψωσι φανόν, καὶ ἀσκεπῆς, μὲ τὴν ὑπὸ τῆς θείας ἀγλῆς φωτιζομένην γεροντικὴν μορφήν του, κρατῶν εἰς χεῖρας τὰ ἀχραντα μυστήρια ἐπορεύθη εἰς τὸ κελλίον.

Ὁ ἀσθενὴς ἐνθους ἠγέρθη καὶ ἐδραξάτο μετὰ θείας ὄντος παραφορᾶς τὴν θείαν μεταλήψιν καὶ ὕστατον ἐκβάλλον στόνον...

Κατέπεσε ψιθύρισας τὴν λέξιν:

— Θεός!

Ἐἶχεν ἐκπνεύσει.

Ἡ ἐπὶ γῆς δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ ἀντιπροσώπου της, τὸν ἐσυγχώρησε.

Τὸν ἐσυγχώρησεν ἀράγε καὶ ἡ ἄλλη ἐκεῖνη δικαιοσύνη, ἡ οὐράνιος, ἡ ἀδέκαστος;

Τίς οἶδεν;

A. Π. ΓΡΗΓΟΡΑΚΗΣ

COMTESSE DASH

H

ΩΡΑΙΑ ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλεται ἐλευθ. ταχ. τελῶν ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου).

Τιμᾶται Ἀρχιμῆς